

ilerici yurtsever gençlik

yıl: 3
21.6.1978
500 kr.
58

ULUSAL DEMOKRATİK HALKTAN YANA EĞİTİM

ANTİ-EMPERYALİST, ANTİ-FAŞİST MÜCADELEDE GÜÇLERİMİZİ BİRLEŞTİRELİM.

onbeş günlük siyasi gençlik gazetesi

HERKESE ÖĞRENİM HAKKI!

eleyici ve ayrıcalıklı eğitime son!

İGD'YE DOKUNAMAZSINIZ!

İGD'YE DOKUNAMAZSINIZ!

Emperyalizmin, iç gericiliğin, maocu faşistlerin İGD'ye yönelik saldırıları geçtiğimiz günlerde de hızından hiçbir şey kaybetmedi. Aksine NATO Tepe Toplantıları, Demirellerin, Türkeşlerin faşizmi tezgâhlama mitingleri ile birlikte daha da hızlandı, geniş boyutlara ulaştı. Faşist cinayet şebekeleri, maocu karşı-devrimciler Edirne'den - Kars'a, kuzeyden - güneye, yurdun dört bir yanında İGD'ye, İGD üyelerine saldırıyor, provokasyonlar düzenliyorlar. İGD üyeleri kurşunlanıyor, evleri basılıyor, saldırıya uğruyor. İGD şubeleri polis tarafından basılıyor, sudan gerekçelerle kapatılıyor.

Faşistlerin Atatürk Eğitim Enstitüsü ilerici öğrencilerine açtıkları ateş sonucu İGD Kadıköy Şube Yönetim Kurulu üyesi Mihrap Yazıcı ve 3 arkadaşı yaralandı. Ortaköy'de maocu faşistler sahilde oturan İGD üyelerini yaylım ateşine tuttular. 3 ilerici genç yaralandı. İstanbul'da afişlemeye çıkan 20 İGD üyesi gözaltına alındı, Ümraniye'de Tamer Argun adlı İGD üyesi kurşunlandı. Burhaniye, Mersin, Antakya, Kadıköy şubeleri MC kalıntısı polisler tarafından basıldı, bunlardan Burhaniye, Mersin ve Antakya şubeleri kapatıldı. Mersin şubesinin yöneticileri tamamen hayali, buram buram provokasyon kokan nedenler ileri sürülerek tutuklandı.

İGD'ye yönelik baskılar yalnız, faşist, maocu bozkurtların saldırıları, tutuklama ve kurşunlama olayları ile kalmıyor. İşbirlikçi tekelci burjuvazi İGD'ye karşı çok yönlü bir saldırı planı uyguluyor. İGD'yi gözden düşürmeye ve O'nu yok etmeye yöneliyor. Nazlı Ilıcak'lar, Refik Sönmezsoy'lar, Perinçek'ler, Kabaklı gibileri bunun için uğraşıyor, İGD'yi karalayan provokatif yazılarını aralıksız sürdürüyorlar. Burada özellikle maocu karşı-devrim yuvalarının çabalarını gözden kaçırmamak gerek. Maocu bozkurtlar; faşistlerle birlikte İGD üyelerine saldırıyor. «Aydınlık» denilen paçavra, işçi sınıfına, İGD'ye zehir kusuyor. Provokatif yazılarla İGD üyelerini kendi konumlarına, bireysel terörizme çekmek istiyor. Böylelikle bir yandan egemen burjuvazinin emir kulluğunu yerine getiriyor, diğer yandan saldırıların yoğunluk kazanmasına malzeme topluyor.

KARŞI - DEVRİM ÜÇLÜSÜ KORKUYOR

Kuşkusuz iç gericiliğin, maocu provokasyon yuvalarının İGD üzerindeki çok yönlü saldırıları nedensiz değildir. Bunun temelinde, İlerici Gençler Derneği'nin gelişip güçlenmesinden, ilke ve görüşlerinin doğruluğundan duyulan rahatsızlık yatmaktadır. Gençlik hareketinin doğru yönde gelişmesi, işçi sınıfı hareketi ile uyum içerisinde olması işbirlikçi tekelci burjuvaziyi, gençlik içerisinde silinip giden maocu faşistleri korkutuyor. O'nu güçten düşürmek, kitlelerden yalıtlamak için örgütsel yapısını karalamaya, İGD'yi işçi sınıfından koparmaya, maceracı eylemlere çekmeye çalışıyorlar.

1. Büyük Kongre'den sonra bu saldırıların ivme kazandığı açıktır. Çünkü İGD, 1. Büyük Kongre'den sonra bu çevrelerin tahminlerinin aksine daha da güçlenerek çıktı. Çünkü 1. Büyük Kongre, gerici - faşist güçlerin korkularını daha da arttırdı. Kongrenin disiplini, coşkusu, alınan kararlar ve kararların hayata geçirilmesi uğrunda verilen savaşım bu korkunun nedenini anlamaya yeterlidir.

İGD'Yİ KAPATMA GİRİŞİMLERİ HIZ KAZANDI

Gerici - faşist çevrelerin İGD'yi kapatmak konusundaki niyetleri ve çabaları çok daha önceden bilinen bir gerçektir. Egemen güçler bu niyetlerini gizlememiş, günlük basında bu konuda yazılar ve haberler çıkarmışlardı. Bir süre önce tekelci sermayenin önde gelen sözcülerinden Hürriyet gazetesi birinci sayfasında büyük puntolarla verdiği «özel» rümuzlu bir haberde **«İGD ve ÜLKÜ OCAKLARI'NIN KAPATILACAĞINI»** belirtmişti. Gerçi, İçişleri Bakanı İrfan Özaydınlı bu açıklamayı yalanlamış, böyle bir çalışmanın yapılmadığını söylemişti. Ancak son günlerdeki gelişmeler, bu haberin nedensiz olmadığını, tekelci sermayenin niyetlerini yansıtan **somut bir işaret** olduğunu ortaya koymuştur: İGD Mersin Şubesi yöneticileri TCK'ndaki 141. maddeden, yani "gizli örgüt kurmak" suçundan tutuklanmışlardır; Ankara'da İGD şubelerinin yöneticileri hakkında «gizli hücre» kurmaktan, yine 141. maddeden soruşturma açılmıştır. **(«141 - 142'nin aşıldığını» bağıra bağıra söyleyenlerin kulakları çınlasın!)**; 1 Mayıs'a katılındığı gerekçe gösterilerek İGD yöneticileri hakkında soruşturma açılmıştır; Sovyetler Birliği Gençlik Örgütü'nün kişisel daveti üzerine Sovyetler Birliği'ne giden İGD Genel Başkanı A. Muhtar Sökücü hakkında soruşturma açılmıştır; İGD 1. Büyük Kongresi'ni izlemek isteyen uluslararası ve çeşitli ülkelerin ulusal gençlik örgüt temsilcilerine vize verilmemiş, izlemeye gelen temsilciler nedeniyle de İGD hakkında soruşturma açılmıştır. Bu tür girişimlerin önümüzdeki günlerde arkasının geleceği konusunda işaretler yeterlidir. Tümüyle bunlar İGD'yi hukuki yönden kapatmanın yapılan hazırlıklarıdır.

Buna bağlı olarak İGD yöneticileri hakkında açılan soruşturmaların üzerinde durmak gerekir. İGD'yi hukuki yönden kapatmaya dek uzanabilecek bu soruşturmalar dizisinin Türkiye'deki demokrasi ve özgürlük hareketine ne denli büyük bir darbe olacağı, herkesin kabul edebileceği bir gerçektir. Yasal olarak kurulmuş ve gençliğin demokratik, toplumsal hakları doğrultusunda savaşım veren bir gençlik örgütü hakkında «gizli örgütlenme» suçundan, yani TCK'nın demokrasiyle bağdaşmayan ünlü 141. maddesinden ötürü bir dizi soruşturma açmak, sadece söz konusu gençlik örgütünü değil, demokrasiden ve özgürlükten yana tüm güçleri, kuruluşları, kişileri yakından ilgilendirir. Demokratik kuruluşların Anayasa temelindeki çalışmaları üzerinde demoklesin bir kılıcı gibi sallanan 141. ve 142. maddelerin çarkının tekrar, yeni bir hızla işletilmesi, demokrasi hareketi açısından büyük bir tehlikedir. 141. ve 142. maddelerin kaldırılması, demokrasi ve özgürlük hareketinin geliştirilmesi için savaşım güncel-dir ve bu konuda tüm demokratik güçlerin elbirliği yapması zorunluluktur. Tehditin boyutlarını sadece söz konusu gençlik örgütü ile sınırlandırmak, tarihsel bir hata olacaktır. Ayrıca unutmamak gerekirki, İGD'nin kapatılmasına yol açacak bir gelişme, demokrasi ve özgürlük hareketine indirilmiş büyük bir darbe olacaktır. Bu darbenin altında kimlerin kalıp, kimlerin kalmayacağı ise şimdiden bellidir.

DEMOKRASİ SAVAŞIMINDA İLERİ BİR ADIM:

İLERİCİ KADINLAR DERNEĞİ 2. KONGRESİ

İlerici Kadınlar Derneği II. Olağan Kongresi 28 - 29 Mayıs günlerinde, İstanbul'da toplandı. 22 şubesinden, 12 bin üyeyi temsilen 300'ü aşkın delegenin katıldığı, İlerici Kadınlar Derneği II. Kongresi, ilerici kadın hareketinde ileri bir adım olmuştur. II. Kongre'ye Sovyet Kadınlar Birliği, Yunan Kadınlar Federasyonu ve Fransız Kadınlar Birliği, birer temsilci ile katıldı. Kongre'ye çeşitli nedenlerden ötürü katılamayan Uluslararası Demokratik Kadınlar Federasyonu ve bir çok ülkenin ulusal kadın örgütü kutlama mesajı gönderdi. Ayrıca, T. Maden-İş Sendikası Gn. Başkanı Kemal Türkler, İGD Gn. Başkanı A. Muhtar Sökücü, Bank-Sen Gn. Başkanı Metin Denizmen, KÖGEF Gn. Başkanı İsmail Kemal ve Tüted İst. Şubesinden Enver Avcı da birer konuşma yaparak kongreyi selamladılar.

İKD II. Kongresi, demokratik yığın örgütlerinin önünde duran faşist tehlikeye karşı, yığınları örgütlemek, bilinçlendirmek, gerici egemen güçlerin anti-komünist propagandalarını etkisizleştirmek, provokasyon yuvalarının gerçek yüzlerini açığa çıkarmak görevinin önemini, tüm yakıcılığı ile bir kez daha göstermiştir. İKD II. Kongresi, ülkemiz kadınlarının sorunlarının tartışıldığı ulusal ve uluslararası bir forum olmuştur. Ayrıca Kongre öncesinde İKD'nin, UDKF'na üye olması, kongrenin uluslararası önemini bir kat daha arttırmıştır.

İKD, bugünlere çetin savaşlardan geçerek ve çelikleşerek gelmiştir. Kongrede alınan kararlar, yeni çalışma döneminde de ilerici kadınların demokrasi ve ilerleme savaşımında yine ön saflarda olacağını gösteriyor. Kongre'de geçen çalışma döneminin değerlendirilmesi yapıldı, yeni dönemin savaşım programı belirlendi ve ilerici kadın hareketinin önündeki görevler saptandı. Faşist tehlikenin arttığı, sınıf savaşımının daha da keskinleştiği ülkemizde, tüm ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğinin zorunluluğu vurgulanmış, UDC nin kurulması yolunda çalışma yürütülmesine karar verilmiştir. Ayrıca, «Yolumuz işçi sınıfının savaş yoludur» belgisini hayata geçiren ilerici kadın hareketinin savaşkan temsilcileri, bu tarihsel önemdeki toplantılarında işçi sınıfının siyasal örgütlenmesini engelleyen faşist 141 - 142. maddelerin TCK'nundan kaldırılmasını, işçi sınıfı partisine özgürlük verilmesini istediler.

İlerici yurtsever gençlik, ilerici kadın hareketinin, analarımızın, bacılarımızın bu tarihsel forumunu yürekten selamlıyor. Evlatlarının öldürülmemesi için göğsünü faşistlere siper eden yiğit analarımızın örgütlerine sıkı sıkıya sarılmaları, İKD'yi koruyup geliştirmedeki kararlılıkları gerici faşist güçlerin, İKD'ye saldırı heveslerini kursaklarında bırakıyor. İlerici gençlik, kadın hareketinin gelişimini, işçi sınıfının savaş yolunda çelikleşmesini dikkatle izlemektedir. Dayanışma bayrağı hiç bir zaman yere düşmeyecektir.

İGD İZMİR ŞUBE BAŞKANI TARIK DEMİRKAN TEDAVİ OLMAK İÇİN MACARİSTAN'A GİTTİ

İGD İzmir Şube Başkanı Tarık Demirkan Macar Kızılhaçı'nın ve Gençlik Örgütü'nün çağrısı üzerine tedavi görmek için Budapeşte'ye gitmiştir. Bilindiği gibi bir süre önce İGD İzmir Şube Başkanı Tarık Demirkan maocu faşistlerin saldırısına uğramış, omuriliğini zedeleyen bir kurşunla felç olma tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştı. Tarık Demirkan'ın sağlığına kavuşması için Türkiye'de yapılan tıbbi girişimler yetersiz kalınca Macar Kızılhaçı ve Gençlik Örgütü Tarık Demirkan'ı Budapeşte'ye çağırmıştır.

Konuyla ilgili olarak bilgisine başvurduğumuz İGD Genel Merkezi, bunu, Macaristan halkının ve gençliğinin Türkiye ilerici, yurtsever gençliğiyle somut bir dayanışması biçiminde nitelemiştir.

GERİCİ FAŞİST GÜÇLER YENİ PROVOKASYONLAR PEŞİNDE

Başbakan Ecevit'in Batı Avrupa ve ABD'ye yapacağı geziden önce yurdumuzu istila eden emperyalist finans örgütleri, gezi sırasında ken dilerine verilen güvence ve ödünlerle kredi musluklarını açmaya başladılar. Türkiye'ye Yardım Konsorsiyumu adı altında oluşturulan, emperyalizmin dev bankalarını bağrında toplayan kuruluş yeni sömürü şartlarını hükümete dayattı. City Bank yetkilileri bu konsorsiyum'un dışında Türkiye'ye 100 milyon dolarlık ek kredi açacağını ilan etti. Öteki uluslararası bankalar Türkiye'ye yardım (!) için sıraya girdiler.

Ecevit, Batı Avrupa ve ABD gezisinde NATO'nun sadık bir müttefiki olarak kalacağımızı, silahlanma yarışına katkıda bulunacağımızı belirten anlaşmalara imza atarak güven verdikten sonra yurda döndü. Döner dönmez de ayağının tozu ile bazı bakanlarını da yanına alarak İstanbul Sanayi Odası'nın (İSO) 26. kuruluş toplantısına katıldı. İşbirlikçi tekelci burjuvazinin istemlerini hükümete ilettiği bu toplantıda, bakanlar istemleri olumlu karşıladılar. Bu istemlerini dikkate alacaklarını belirterek toplantıdan ayrıldılar.

FAŞİST TIRMANIŞIN ARKASINDA EMPERYALİZME BAĞIMLILIK - NATOCULUK VARDIR

CHP ağırlıklı hükümetin dışarda emperyalizme, NATO'ya İMF'ye, AET'ye daha fazla bağlanma, bunların dayatmalarına boyun eğme politikası, içerde de kendisini işbirlikçi tekelci burjuvaziye daha fazla ödün verme şeklinde gösteriyor. Uluslararası tekeller ve işbirlikçi tekelci burjuvazi, hükümeti hergün biraz daha geri konumlara, sağa çekmek için tüm olanaklarını kullanıyorlar. Hükümeti ilerici - demokratik kuruluşlardan yalıtlamak için yoğun çaba harcıyorlar.

Hükümet işbaşına gelirken vaadettiği şeyleri yerine getirememiştir. Terör ve anarşinin üstesinden gelememiştir. Böylesi bir politika ile gelebileceğini söylemek de iyiniyetlilikten öteye gitmez. Bunun çeşitli nedenleri var. Ancak en başta gelen neden, döne döne vurguladığımız, hükümetin ve CHP yöneticilerinin emperyalizmin, İMF'lerin, dev bankaların ve işbirlikçi tekelci burjuvazinin ekonomik bağımlılık koşullarına, dayatmalarına boyun eğmiş olmasıdır. Şimdi bunu politik alanda boyun eğme izliyor. Başbakan Ecevit, Demirellere, Türkeşlere «gelin milli birliği ve beraberliği sağlayalım» diyor. Faşist tırmanış karşısında hâlâ sağ - sol edebiyatı yapıyor. Ve gittikçe bocalıyor. Faşistlerin, maocu provokasyon yuvalarının üstüne gideceği yerde baş katil Türkeş ve Demirel'le pazarlığa oturuyor. Can güvenliğini ve öğrenim özgürlüğünü katillerle işbirliği ederek sağlayacağını sanıyor. Bir zamanlar «eşkiyanın başı hükümetin içinde» dediğini unutuyor. Bu hükümete bugüne değin halktan yana ne yaptığını sormak gerekiyor.

Bu, «milli birlik ve beraberlik» edebiyatının arkasından anti-demokratik yeni yasaların çıkartılması, varolanlarının pekiştirilmesi için meclislere yasa tasarıları veriliyor. İşçi sınıfımızın, ilerici - demokratik güçlerin, demokratik hak ve özgürlüklerin sınırlarının genişletilmesi istemleri, faşist ve maocu karşı-devrimcilerin saldırı ve provokasyonları gerekçe gösterilerek gözden uzak tutulmak isteniyor.

GERİCİ - FAŞİST GÜÇLER HÜKÜMETİ YIKMAK İÇİN «ALANLARA» ÇIKIYORLAR

Gerici - faşist güçler, eli kanlı Türkeşler, Demireller, onların arkasındaki sermaye grupları hükümeti yıkmak için çalışıyorlar. «Alanlara» çıkıyorlar. Gerici - faşist basın, Tercüman, Hergün, Millet gibi faşizmin kitle tabanı yaratma araçları yaygarayı basıyorlar. Faşist militanlara cesaret vermek için tehditler savuruyorlar

Ancak işbirlikçi tekelci burjuvazının hesapları çok yönlü, oyununu bir dalda oynamıyor. Değişik seçenekleri gündemde tutuyor. Seçeneklerin çeşitliliği aynı zamanda burjuvazinin çıkar çelişmesinin sertleştiğini gösteriyor. Kârın daha büyük bölümüne el koyma savaşımı kızışıyor. Faşist tehlike üsteliyor. Demireller, Türkeşler de faşist diktatorya istemlerini açıktan söylüyorlar. Gestapo ajanı faşist Türkeş Federal Almanya'da Nazi artığı Strauss'la görüşüyor. CIA, Pentagon'da faşist darbe planları hazırlıyor. Bu planlar, provokasyonlar halinde birbiri peşisıra sahneye konuyor.

Geçtiğimiz günlerde Tarabya'da kapalı kapılar ardında Aydınlar Ocağı (!) nın topladığı Milliyetçiler III. Kurultayı'nda, «ABD'ye, NATO'ya kayıtsız - şartsız bağlılık» yemini edildikten sonra «parlamentonun feshi ve sıkıyönetim» önerildi. Bu, faşizm heveslilerinin ne yapmak niyetinde olduklarının açığa vurmasıdır. Faşist saldırılar bundan güç alarak yeni boyutlar alıyor. CHP ağırlıklı hükümet kararsızlığı ve ikircimli tavrı ile etkin olamıyor. Olaylara seyirci kalıyor. Hatta gerici - faşist koronun yaygaralarına kanarak ilerici - demokratik örgütler üzerinde anti-demokratik uygulamalarda bulunuyor. 20 Mart Faşizme ihtar eyleminde, 1 Mayıs 1978'de gericiliğin demogojik saldırılarına malzeme verildi. Terörün kaynakları belli ve açıkken, demokratik örgütler suçlanıyor. POL-DER'in kapatılacağı söylentileri yaygınlaştırılıyor. Polis örgütü içinde yükselen demokratik platform, gerici güçlerin kampanyaları sonucu dağıtılmak isteniyor. Tabii yine tarafsızlık adına. Tarafsızlık adına çünkü, sayın İçişleri Bakanı POL-DER'i kapatırken, POL-BİR ve POLENS gibi hiç bir etkinliği olmayan, kuruluş ve varoluş amaçları sadece POL-DER'i kapattırmak olan faşist örgütleri de kapatacağını söylüyor. İlerici ve gerici güçleri aynı kefeye koyma politikasını sürdürüyor.

Bu anlayış gerici - faşist güçlere ödün vermekten başka bir anlama gelmiyor. İç gericilik demokrasi güçlerine azgınca saldırıyor. Saldırılarının sivri ucunu da bu savaşımın en kararlı unsurlarına yöneltiyor. İşçi sınıfı, işçi sınıfının yolundan yürüyen örgütler, İGD bu saldırılara boy hedefi seçiliyor.

1 Mayıs 1978 görkemli eyleminden sonra IGD yöneticileri hakkında açılan soruşturma, İGD Genel Başkanı A. Muhtar Sökücü'nün Sovyetler Birliği'ne yaptığı kişisel gezisinde gözaltına alınması ve bu gezi hakkında soruşturma açılması, 1. Büyük Kongre'ye çağrılı uluslararası gençlik örgütleri temsilcilerine vize verilmemesi, valilerin gayretkeşliği ile peşpeşe kapatılan İGD şubelerinden sonra, Mersin'de Şube Yönetim Kurulu üyelerinin —yedekleri dahil— «gizli örgüt», «komünizm propagandası» gibi havada bir suçlamayla tutuklanmaları, hızla yığınsallaşan İGD'nin çalışma alanını daraltmaya yönelik girişimlerdir. Egemen güçlerin bu girişimlerinin burada duracağını sanmak da büyük bir saflık olur. Onlar İGD'yi bu gibi anti-demokratik yöntemlerle susturamayacaklarını pek iyi bilirler çünkü. Bunun için amaçları İGD'yi tamamen kapatmaktır. Ve bu emellerini bir an olsun gündemden indirmiş değillerdir. İGD düşmanları, gençlik düşmanları bunun için güçlerini birleştiriyorlar. Gelişmeler, tek tek olaylar bunu gösteriyor.

Egemen güçlerin bu girişimleri faşist tırmanışla daha açık olarak su yüzüne çıkıyor. Bir yandan Faşist Türkeşler, Demireller faşist terörü yurt çapına yaymak, özellikle bunu doğu'ya kaydırmak için çalışırlarken, demokrasi güçleri, İGD üzerinde oynanan oyunlar hızlılık kazanıyor, provokasyonlar yoğunlaşıyor.

İÇ GERİCİLİĞİN «BÖLÜCÜLÜK» MASALI VE DOĞU'YA KAYDIRILAN PROVOKASYON

İşbirlikçi tekelci burjuvazi, gerici - faşist güçler, sınıf savaşımının keskinleşmesi, geniş kitlelerin demokrasi özlemlerinin durdurulamaz boyutlara ulaşması karşısında hep aynı silaha başvurmaktadırlar.

Bir yandan komşularımıza karşı saldırganlık ve kışkırtmalar artarken, öte yandan Kürt ulusu ve diğer azınlıklar üzerinde görülmemiş baskı ve terör uygulanmaktadır. Şovenizm körüklenmekte, halklar birbirine düşürülmek istenmektedir. «Bölücülük» masalı işte böylesi bir ortamda ayyuka çıkmaktadır.

Bugün faşizm heveslileri «iç savaş» çağrıları yaparak kadrolarını, vurucu güçlerini faşist darbeye ortam hazırlayacak provokasyonlar düzenlemeleri için harekete geçirirlerken, bunun için halkın en duyarlı olduğu, patlamaya hazır barut fıçılarını andıran kentleri seçiyorlar. Provokasyonlar Doğu'ya kayıyor. Gericilik güçleri 1 Mayıs 1978 yenilgilerini unutturmak için yoğun bir «bölücülük» propagandasına girişerek saldırıya geçtiler. Malatya, Kahramanmaraş, Gaziantep, Elazığ, Antakya, Erzurum, Kars, Siirt, Urfa gibi illeri pilot bölge seçtiler. Bu illerde camilere bombalar koymaktan, bir takım yerlere kızıl bayraklar çekmeye, şehir suyuna zehir katma yalanlarını yaymaya, faşist örgütlere ve üyelerine ait binalara bomba koymaya kadar bir dizi zincirleme provokasyon sahneye konuldu. Konuluyor...

Faşistler Doğu'da kitle tabanı yaratmak için çalışıyorlar. Ulusal, bölgesel, mezhep, ayrılıkları körüklüyorlar. Bunun için tüm güçleri ile yükleniyorlar.

Bütün bu saldırı ve provokasyonlar sonucu, «bugün doğu illerinde edimsel, somut biçimiyle valiler sıkıyönetim uyguluyor, ordu ve jandarma birliklerini kullanıyorlar. Kürt halkına karşı yeni bir kırım hazırlığı var. Bu canavarlık karşısında eli kanlı Demirellerin, Türkeşlerin, onlarla elele veren maocuların karşısında hiçbir yurtsever, hiçbir namuslu kişi eli bağlı duramaz.»

Hükümetin dış politikadaki sallantılı, emperyalizme bağlanma tutumu iç politikada da yansıyor. Hükümet faşizme karşı olduğunu söylemesine rağmen, azgınlaşan faşist saldırılar karşısında kararsız tavrını sürdürüyor. Doğu'da estirilen terör ve sıkıyönetim havası faşist saldırganlara cesaret veriyor. Destek sağlıyor. Böylece faşist güçler; tüm ilerici - yurtsever güçlerin eylem ve cephe birliği hareketinin caydırıcı etkisi karşısında güç yitirme sürecine girmiş olan gerici - faşist cepheyi toparlamak, demokratik hareketi bastırmak, sınıf savaşını en keskin biçimlere döndürebilmek için gericiliğe ve faşizme militan bir yığın tabanı oluşturmak istemleri karşısında engelle karşılaşmıyorlar. Özellikle AP ve MHP başlarının yönettiği bu harekete maocu karşı-devrimci gruplar her yönden yardım ediyorlar, onların planlarını uyguluyorlar.

GÜNCEL GÖREV ULUSAL DEMOKRATİK GÜÇLERİN EYLEM VE CEPHE BİRLİĞİNİ ÖRMEK

Bugün ülkemiz için baş tehlike dış gericilikle, Amerikan emperyalizmiyle bütünleşen ve faşist tırmanışı sürdürmek isteyen AP, MHP'dir. Onların arkasındaki sermaye gruplarıdır. Tüm anti-faşist, anti-emperyalist güçler 1 Mayıs Alanı'nda güç kazanan eylem ve cephe birliği hareketine, tehlike böylesine açık ve üsteliyorken, hız kazandırmalıdır. Faşist tırmanışın önüne geçmek, gericiliği inine tıkmak için tüm ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğini pekiştirmek, savaş alanlarında örmek, örgütsel bir düzeye yükseltmek günceldir.

«Bütün partilerin, örgütlerin bağımsızlığı, eşitliği, savaş arkadaşlığı temelinde gerçekleşecek olan bu cepheye katılanlar, anayurdumuzun, emekçi halkımızın çıkarlarını her şeyden üstün tutmalıdırlar.» Yan çizmek, kenarda kalmak, «tarafsızlık»tan dem vurmak faşizmin ekmeğine yağ sürmektir. Faşizmden yana saf tutmak demektir.

İLERİCİ Yurtsever GENÇLİK • Onbeş günlük siyasi gençlik gazetesi • Sahibi: Rifat GÜLER • Sorumlu Yönetmen: Bahattin SEVEN • Yönetim Yeri: Başmusahip Sok. No. 3/1 Cağaloğlu - İST. • Yazışma adresi: P.K. 914 Sirkeci - İST. • Posta çeki: Rıfat GÜLER 107301 • Abone: 6 Aylık: 50 TL. — 12 Aylık: 100 TL. — Yurtdışı iki katı • Türkiye Dağıtımı: TEMEL DAĞITIM • Dizgi: Başaran Mat. • Baskı: Karaca Ofset Matbaası • Son baskı tarihi: 20.6.1978

15-16 HAZİRAN GENEL DİRENİŞİ'NİN 8. YILINDA İŞÇİ SINIFI SAVAŞ BOYLARINDA!

1970'lere varan yıllarda Türkiye kapitalizmi derin bunalımlar içinde kıvranıyordu. Ekonomik krizle birlikte tekelleşme giderek güçleniyordu. İşbirlikçi tekelci burjuvazi bunalımdan kurtulmak, sömürü oranını daha da artırmak için anti-demokratik yasaları dayatıyor, ağır baskı ve teröre başvuruyordu.

Dış borçlar dev boyutlara ulaşıyordu. **«1965'de 1 milyar 8 milyon dolar dövizle ödenecek dış borçlar... 1970'de 2 milyar dolara yanaştı... Dış ticaret açığı sürekli büyüdü. 1969'da 310 milyon dolar olan dış ticaret açığı 1970'de 425 milyon dolara çıktı. Enflasyon ve hayat pahalılığı iyice arttı. 1964 - 1970 döneminde toptan eşya fiatları % 45 yükseldi. İşsizlik giderek dayanılmaz düzeylere geldi. 1970'de işsiz sayısı 1,5 milyonu aşmıştı.»** (DİSK Dergisi, sayı: 24)

Bunalımın böylesine derinleşmesi, sınıf savaşımının keskinleşmesine, kıran kırana gitmesine yolaçıyordu. İşbirlikçi tekelci burjuvazi, sömürü oranını artırmak isterken, karşısına dikilen sınıf ve kitle sendikacılığını, sömürüyü sınırlandırmak ve giderek ortadan kaldırmak için savaşım veren DİSK'i kapattırmak için gerici AP iktidarı eliyle 274 ve 275 sayılı Toplu Sözleşme, Grev ve Lokavt Yasası'nda değişiklik yapan tasarıyı Meclis'e getiriyordu.

Gerici AP iktidarının hazırladığı değişiklik, Meclisin 11 Haziran 1970 günkü oturumunda kabul edildi. Bu yasada yapılan değişikliğin özü şuydu: **Toplu İş Sözleşmesini yapmaya, o işkolunda en çok üyeye sahip olan, o işkolundaki sigortalı işçilerin % 35'ini temsil eden işçi konfederasyonu Türkiye çapında yetkili olabilecek ve çalışma yapabilecekti. Diğer bir değişiklik maddesi; bir işçi sendikasının herhangi bir işkolunda Türkiye çapında çalışma yapabilmesi için, o işkolunda çalışan işçilerin 1/3' ini temsil etmesi gerekecekti.** Bu yasa değişikliğinin amacı açıktı: Henüz bu maddeleri yerine getiremeyen DİSK kapatılacaktı...

Ancak, Türkiye işçi sınıfı, işbirlikçi tekelci burjuvazinin, sarı sendikacıların heveslerini kursaklarında koydu. 15 - 16 Haziran Genel Direniş'i egemen güçlerin meclislerden geçen yasasını paramparça etti.

15 - 16 Haziran, Türkiye işçi sınıfının savaş tarihinde önemli bir kilometre taşıdır. Egemen güçlerin baskısına ve çok yönlü saldırısına karşı soylu bir direnişin tarihidir.

İŞBİRLİKÇİ TEKELCİ BURJUVAZİ İŞÇİ SINIFININ DEMOKRATİK HAKLARINA KARŞI YENİ SALDIRILAR PLANLIYOR.

Ekonomik bunalım günümüzde de doruk noktadadır. Çünkü bunalım kapitalist - emperyalist kampın bunalımıdır. Çünkü bunalım kalıcıdır. İşbirlikçi tekelci burjuvazi çıkış yolunu faşizmde arıyor. Saldırılar, provokasyonlar yoğunlaşarak sürüyor. Uluslararası tekellerin, finans örgütlerinin, yerli işbirlikçilerinin istemleri ve dayatmaları ile yeni öneriler, önlemler getiriliyor.

CHP ağırlıklı hükümet bu istem ve dayatmalar sonucu İMF'lere, Dünya Bankalarına, NATO'lara daha sıkı bağlanıyor. Politikasını bunun üzerine kuruyor.

İMF yetkilileri, Dünya Bankası Başkanı McNamara, NATO generalleri Türkiye'den çıkmıyorlar. Hükümet İMF'den kredi, NATO'dan silah istiyor. Onlara güven vermek için herşeyi yapıyor. Dayatılan koşullara boyun eğiyor. Buna karşılık bu finans kuruluşları cömertleşiveriyorlar. 1978'de 4,5 milyarı bulan dış borçların ödenmesi 7 yıl daha erteleniyor. Türkiye'nin borçlu olduğu 220 bankanın 8 büyük temsilcisi ile bu konuda anlaşma yapıldı. Bu kuruluşlar borçları ertelerken yeni kredilerle Türkiye'yi ekonomik darboğazdan kurtarmaya (!) çalışıyorlar.

Hükümetin, kurulduktan hemen sonra yaptığı % 30'luk devalüasyon, bu finans örgütlerinin istemlerine boyun eğmesiydi. Bugün Türkiye'de hayat pahalılığı ve enflasyon hızına ulaşmak olanaksız.

Ücretliler Geçinme İndeksi'nde artışlar 1978'de aylık olarak; **Ocak'ta % 2,3, Şubat'ta % 5,1, Mart'ta % 4, Nisan'da % 9,7, Mayıs'ta % 7,9** olmuştur.

Besin maddeleri fiatları, yılbaşından bu yana % 33,8, son bir yılda % 72,5 artmıştır. **Giyim harcamaları,** 1977'nin sonuna göre % 33,6, 1977'nin Mayıs ayına göre % 62,9 olmuştur.

Ev eşyası fiatları, Mayıs'ta % 3,6, 1978'in ilk beş ayında % 21,1 ve 1977'nin eş dönemine göre de % 78,1 artmıştır.

Rakamlar ortada... Bu rakamlar işçilerin, emekçilerin, dar- gelirlilerin yaşam hakkının olmadığını fazla söze gerek bırakmadan açık olarak gösteriyor. Buna karşın işbirlikçi tekelci burjuvazinin, fiat artışlarının nedeni olarak işçi ücretlerinin artışını göstermesi gülünçtür. İşbirlikçi tekelci burjuvazinin bu gülünç iddiası karşısında Başbakan Ecevit'in verdiği demeçler ise kaygı vericidir. Hükümette kalabilmek için işbirlikçi tekelci burjuvaziye şirin görünmek, **«ücretlerin sınırlandırılacağı»**ndan dem vurmak yeni hükümetin kararsızlığının, ikircimli davranışının bir ürünüdür.

İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİLERDEN KİMİN İÇİN FEDAKÂRLIK BEKLENİYOR?

TÜSİAD (Türk Sanayici ve İşadamları Derneği), MESS gibi tekelci sermayenin en gözü dönmüş örgütlerinin toplantı ve genel kurullarında alınan kararlar hükümetçe benimsenmektedir. İşçi ve emekçilerden fedakârlık (!) yapılması beklenmektedir. **«Sorumsuz ve aşırı ücretler ekonomimizi çıkmaza götürüyor»** (MESS Gazetesi, sayı: 267) diyen işverenlerin görüşünü Ecevit; **«aşırı ücret istemleri devleti batırır», «sendikalar karşılanamaz istekler ileri sürmesinler»** türünden demeçler vererek desteklemektedir.

Oysa DPT (Devlet Planlama Teşkilatı) tarafından Ecevit'e verilen bir «Not»ta, Türkiye'de işçi ücretlerinin gelişimi üzerinde durulmuş, özel sektörde kârların ücretlerden daha hızlı arttığı belirtilmiştir. Fiatları etkileyen temel nedenin kârların yüksekliği olduğu ifade edilmiştir. DPT, işçi ücretlerinin dondurulması yolundaki girişimlere karşı çıkarak, ekonomik sorunların çözümü için işçi ücretlerinin artışına belli bir sınırlama getirmenin çıkar yol olmadığını savunmuştur.

Başbakan Ecevit, Brüksel'e giderken Türk-İş Başkanı Halil Tunç ile yaptığı görüşmede, bütün bu gerçeklere sırtını çevirerek, **«işçilerden fedakârlık beklediğini»** tekrarladı. Türk-İş Başkanı Tunç ise bu konuda Ecevit'le aynı fikirde olduğunu ve bu fedakârlığı (!) göstereceklerini söyledi.

Hükümet bir yandan toplu sözleşmelerde işçilerin ücret taleplerini aşırı bulduğunu söylerken, öte yandan grev hakkına sınır koymaktan da geri durmuyor. Özellikle kamu kesiminde greve gitmek neredeyse olanaksız hale gelmiştir. Öyleki bu kesimde, sendikaların grev hakları fiilen ellerinden alınmıştır. Somut iki örneği; Hava-İş'in THY'de başlattığı grevin 30 gün ve daha sonra ikinci kez 60 gün ertelenmesi, Petrol-İş'in, Yarımca ve İskenderun Gübre Fabrikalarında uygulamak istediği grev de Bakanlar Kurulu kararınca ikinci kez 60 gün süre ile ertelenmiştir. Grevleri erteleyenler nedense, özel teşebbüste her greve lokavtla karşılık veren işverenlere karşı herhangi bir önlem almayı düşünmüyorlar!

YENİ ANTİ-DEMOKRATİK YASALARA GEÇİT YOK!

Anti-demokratik yasalar şu son günlerde meclis gündeminden eksik olmuyor. CHP ağırlıklı hükümet, **«faşizme geçit yok»** diyen ilerici - demokratik güçlerle, emperyalizme dayanan, faşizme tırmanan iç gericilik arasında yalpalayıp duruyor. DGM'lerin görevlerini üstlenecek olan İhtisas Mahkemeleri kurulmak isteniyor. Hükümet içinde kimileri bu mahkemelerin bir an evvel kurulması için ayak diriyorlar.

Faşist 141 ve 142. maddelerin kaldırılması yüzbinler tarafından istenirken, demokratik hak ve özgürlüklerin sınırlarının genişletilmesi için savaşım verilirken, askeri işyerlerinde çalışan işçilere, yurtsever er ve subaylara karşı faşist 141 ve 142. maddelerin daha şiddetli uygulanması için meclislere yasa tasarıları sunuluyor.

15 - 16 Haziran öncesinde olduğu gibi işbirlikçi tekelci burjuvazi bunalımdan kurtulmak için emekçi halka baskı, terör ve anti-demokratik uygulamalar dayatıyor. **Yaşamsal çıkarlarımıza, demokratik hak ve özgürlüklerimize azgınca saldıran egemen güçlerin bu dayatmaları bütün ulusal demokratik güçleri hedef almaktadır. Demokratik hak ve özgürlükleri korumak, daha da genişletmek için tüm ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğini savaş alanlarında örmek ertelenemez bir görevdir. Egemen güçlerin saldırılarını boşa çıkaracak tek güç ulusal demokratik güçlerin eylem cephesidir. Egemen güçleri korkutan ulusal demokratik güçlerin kitlesel çıkışlarıdır. 15 - 16 Haziran Genel Direnişi, 1 Mayıs tarihsel gösterileri, DGM'leri ezen 16 Eylül Genel Yas Eylemi, 20 Mart Faşizme İhtar eylemi bunun somut göstergeleridir.**

Demokratik olduğunu ileri süren hükümete düşen görev bu sürece karşı durmak değil, egemen güçlerin anti-demokratik dayatmalarına set çekmektir.

Avustralya'daki Türkiye'li işçiler 1 Mayıs'a KİTLESEL OLARAK KATILDILAR

Avustralya Türk Kültür Derneği ve Türk İşçi Birliği'nin ortak çalışmaları sonucu, Türkiyeli işçiler 7 Mayıs günü düzenlenen 1 Mayıs yürüyüşüne kitlesel olarak katıldılar. Türkiyeli işçiler, gerek 1 Mayıs hazırlıkları boyunca, gerekse 6 Mayıs'ta düzenledikleri gecede ve yürüyüş sırasında örnek disiplinleri ile dikkati çektiler. En kitlesel ve en görkemli grubu Türkiyeli işçiler oluşturdu.

Yürüyüş boyunca haykırılan **«141 ve 142'ye hayır», «Umudumuz işçi sınıfı», «Çift pasaport hakkı»** belgileri ve taşınan **«Bütün ülkelerin işçileri birleşin», «Türkiye işçi sınıfına selam»** pankartları ilgiyle izlendi.

Avustralya Sosyalist Partisi'nin hazırladığı **«TKP'ye özgürlük»** pankartını yürüyüşün sonuna dek ellerinden bırakmadı Türkiyeli işçiler.

Bu görkemli gösterilerde, anayurttan binlerce kilometre uzakta çalışmaya zorlanan yurttaşlarımız, ülkemizde verilen anti-faşist, anti-emperyalist savaşımın içinde olduklarını bir kez daha gösterdiler.

KURULAN TUZAKLARA RAĞMEN

İŞÇİ-GENÇLİK DAYANIŞMASI GÜÇLENDİRİLMELİDİR!

Gençlik hareketinin işçi sınıfıyla birliği sorunu, gençlik hareketinin gelişimi ve geleceği açısından dirimsel bir önem taşır. Tarihsel deneyimler gençlik hareketinin işçi sınıfı hareketi ile uyum içerisinde bulunduğu sürece gerçek ve kalıcı başarılar elde edebileceğini gösterir. İşçi sınıfıyla yakın bağlar kuramayan en parlak gençlik gösterileri bile sonunda, hiçbir başarıya ulaşmadan yok olmuşlar, çoğu zaman da karşı-devrimin tuzağına düşmüşlerdir. Gerek uluslararası alanda, gerekse ülkemizde bunun pekçok örnekleri görüldü.

Bugün ülkemizde bu bilimsel gerçeği bilinçle kavrayan tek gençlik örgütü İlerici Gençler Derneği'dir. Bu konu İGD 1. Genel Kurulu Çalışma Raporunda şöyle açıklanıyor: **«Örgütümüzü, İGD'yi dışımızdaki pekçok gençlik grubundan farklı kılan temel ayıraç, bizlerin işçi sınıfına bağlılığıdır. İşçi sınıfıyla birlik, temelde gençliğin emekle sermaye arasında savaşımda hangi konumda yer alacağı sorusunun yanıtını kapsar. Gençliğin kendi sorunlarını, ülke sorunlarını çözmede, özgür ve güvenilir bir gelecek kurmada dayanabileceği tek güç işçi sınıfıdır.»** İşte İlerici Gençler Derneği, bu bilimsel gerçeğin ışığında, gençliği işçi sınıfından koparmaya çalışan maceracı akımlara karşı **«gençliğin yolu işçi sınıfının yoludur»** belgisini yükseltti. Bu belgiyi ve onun dolaysız bir tamamlayıcısı olan işçi - gençlik dayanışmasını her alanda hayata geçirdi. İşçi sınıfının grev ve direnişlerine, düzenlenen yığınsal eylemlere örgütlü ve disiplinli bir şekilde katıldı. 16 Eylül DGM direnişi, Faşizme İhtar eylem'i Maden-İş grevleri, 1 Mayıs'lar bunun en somut örnekleridir. Öte yandan işçi sınıfının örgütleriyle ve en başta DİSK ile yapıcı ilişkiler kurdu. İçişlerine karışmamazlık ve karşılıklı saygıya dayanan bu ilişkilerin geliştirilmesi için üstüne düşeni yaptı.

İşçi sınıfıyla gençlik arasında gerek örgütsel planda, gerekse grev çadırlarında, direniş eylemlerinde, savaş alanlarında gelişip güçlenen bu dayanışma işbirlikçi tekelci burjuvazinin, gençlik düşmanlarının yüreğine korku saldı. Bundan dolayı İGD sürekli olarak bu güçlerin boy hedefi durumuna geldi. Gerici faşist güçler, maocu porovokasyon yuvaları İGD'yi işçi sınıfından koparmak, her düzeyde gelişip güçlenen işçi - gençlik dayanışmasını zayıflatmak için var güçleriyle çalıştılar.

GERİCİ - FAŞİST - MAOCU SACAYAĞI İGD'Yİ İŞÇİ SINIFINDAN KOPARMAK İÇİN YIRTINIYORLAR

Özellikle 1 Mayıs 1978 ve 1. Büyük Kongre'den sonra bu yöndeki çabaların daha hız kazandığı görü'mektedir. İGD üyeleri kurşunlanıyor, öldürülüyor, yaralanıyor, şubeleri anti-demokratik gerekçelerle bir düşman bölüğünü basar gibi basılıyor ve kapatılıyor. Gençliği işçi sınıfının yolundan koparmayı, maceracılığın bataklığına sürüklemeyi amaçlayan saldırılara karşı İGD işçi sınıfının biliminden bir milim bile sapmıyor ve yılmıyor. Bu durum, başta işçi sınıfımız olmak üzere tüm ulusal demokratik güçlere de önemli görevler yüklemektedir. Uyanık olmak, gerici - faşist güçlerin, maocu ihanet yuvalarının saldırılarına, işçi sınıfının yolundan saptırma girişimlerine karşı gençliği savunmak, bunların başta gelenidir.

Ne var ki, gelişmeler, kimi örgüt yöneticilerinin böylesi bir uyanıklıktan uzak olduğunu göstermektedir. Örneğin DİSK Yürütme Kurulu'nun geçtiğimiz günlerde aldığı **«İGD ile ilişkilerini askıya almak kararı»** bu açıdan büyük bir talihsizlik olmuştur. Hergün, Millet, Tercüman gibi karşı-devrimci organların İGD'nin kapatılması için çığlıklar kopardıkları, cibilliyeti belli Refik Sönmezsoy'ların 1 Mayıs'tan hemen sonra **«DİSK'in İGD ile ilişkilerini gözden geçirmesini»** istedikleri bir sırada alınan böylesi bir kararın kimleri sevindireceği açıktır.

DİSK'İN KARARI SINIFSAL KONUMUNA TERS DÜŞÜYOR

DİSK'in bu kararı gerici - faşist güçleri saldırılarında cesaretlendirecek, İGD'yi işçi sınıfından koparma girişimlerine hız kazandıracak, her yönüyle gelişip güçlenen işçi - gençlik dayanışmasına gölge düşürebilecek niteliktedir. Gelişmeler bunu doğrulamaktadır. Halbuki, İGD üzerindeki saldırıların yoğunlaştığı bir dönemde yapılması gereken **«İGD ile ilişkilerin askıya alınması»** değil, bu saldırılara karşı gençliği korumak, onun etrafında bir savunma çemberi oluşturmaktır. Gençliğin işçi sınıfıyla bağlaşması kendiliğinden değil; işçi sınıfının, gençliğin en tutarlı kesimlerine sınıf savaşımı içerisinde sahip çıkması, onları savunması ile gerçekleşti. Bu nedenle DİSK' in bu kararı işçi sınıfının tarihsel görevine de ters düşmektedir. Böylesi bir tutum DİSK'in sınıfsal doğrultusuyla ve ilkeleriyle, 6. Genel Kurul kararlarıyla bağdaşmaz.

İşçi sınıfıyla gençlik arasında her yönden geliştirilmesi gereken birliğin hem gençlik hareketine hem de işçi sınıfı hareketine getirebileceği kazanımları hiç kimse gözden ırak tutmamalıdır. Kuşkusuz, son yıllarda gençlik hareketinin ulaştığı yüksek boyutlar, işçi sınıfının gençlik hareketine yön vermesinden, kendi savaş yoluna çekebilmesinden ileri gelmektedir. Ama aynı şekilde, işçi sınıfı gençliğe el uzatmakla güçlü ve dinamik bir bağlaşık (müttefik) kazanmıştır. Toplumun geleceği demek olan gençliğin işçi sınıfının yolunda ilerlemesi, işçi sınıfının savaşımını da güçlendiren önemli bir etken olmuştur. Bu gerçekleri hiç kimse yadsıyamaz. Ama DİSK Yürütme Kurulu'nun bu doğrulara ne derece uygun düştüğü ise ortadadır. DİSK'in bu kararının hem gençlik hareketini, hem işçi sınıfı hareketini, bunlara bağlı olarak hem de ulusal ve toplumsal kurtuluş savaşımımızı olumsuz yönde etkileyeceği açıktır.

DİSK YÜRÜTME KURULU'NUN GEREKÇELERİ İNANDIRICI OLMAKTAN YOKSUNDUR

Aynı şekilde DİSK Yürütme Kurulu tarafından ileri sürülen gerekçeler, İGD MYK'nın açıklamasında da belirtildiği gibi **«inandırıcı maddi temellere dayanmaktan»** yoksundur. Bunlardan **birincisi**; İGD'nin **«işçi sınıfının disiplinine uymadığı»** yolundadır. Oysa bu, İGD'nin kuruluşundan bu yana en çok titizlik gösterdiği ve yaşama geçirdiği bir konudur. İGD, işçi sınıfı disiplinini her eyleminde, hayatın her alanında uygulayan tek gençlik örgütüdür. 1 Mayıs 1978 gösterilerinde de İGD bu niteliğini korumuştur. İGD'nin attığı sloganların, taşıdığı pankartların hiç birisinin DİSK'in kararlarına, sınıf ve kitle sendikacılığı ilkelerine ters düştüğünü ileri sürmek mümkün değildir.

İkinci olarak; İGD'nin, DİSK'in ve bağlı sendikaların içişlerine karıştığı ileri sürülmektedir. Bu konuda da inandırıcı, maddi temellere dayanan somut örnekler gösterilemez. İGD, işçi sınıfımızın devrimci sendikal örgütü DİSK'le ve ona bağlı sendikalarla ilişkilerde, demokratik örgütler arasındaki ilişkiler açısından geçerli olan eşitlik, birbirinin içişlerine karışma, örgütsel bağımsızlığa saygı ilkelerine her zaman bağlı kaldı. Bu ilkeleri kararlılıkla savundu ve hayata geçirdi. Gençlikle, işçi sınıfımızın sendikal örgütleri arasında tarihin hiç bir döneminde rastlanmayan bir düzeyde gelişen çok yönlü ilişkileri **«içişlerine karışma»** biçiminde gösterme çabaları işçi - gençlik dayanışmasına gölge düşüren girişimlerdir.

İLERİCİ YURTSEVER GENÇLİK SORUMLULUĞUNUN BİLİNCİNDEDİR

Bütün bunlar gözönüne alındığında bu kararın DİSK'in sınıfsal doğrultusuna aykırı, eylem birliğine ters düşen bir çıkış olduğu anlaşılabilir bir gerçek olmaktadır. Ama demokratik örgütler arasında çıkan anlaşmazlıkların sınıf savaşımının çıkarları doğrultusunda çözümlenmesinin gerekliliğine inanan ilerici yurtsever gençlik, her zaman sorumluluğunun bilincinde olmuştur. Ve bundan sonra da olacaktır. Son gelişmeleri gerici - faşist güçlerin istediği yönde çatışma konusu yapmaması bunun somut bir kanıtıdır. İlerici yurtsever gençlik, bundan sonra da işçi sınıfının yolunda yürüyecek, işçi sınıfımızın devrimci sendikal örgütü DİSK'i, onun demokrasiden ve bağımsızlıktan yana eylemlerini vargücüyle destekleyecek, işçi sınıfımızın sendikal birliğini kararlı bir biçimde savunacaktır. Gerici - faşist çevrelerin, maocu ihanet yuvalarının çekmeye çalıştıkları maceracı eylemlere sapmadan, anti-faşist, anti-emperyalist güçlerin eylem ve cephe birliği için işçi sınıfımızın başı çektiği savaşımda yerini alacaktır.

İçerisinde bulunduğumuz durum tüm ilerici demokratik güçlere özellikle de işçi sınıfımıza, onun sendikal örgütü DİSK'e önemli sorumluluklar yüklüyor. Emperyalizmin, NATO'nun dayatmalarına, Demirellerin, Türkeşlerin faşist diktatorayı yerleştirme planlarına karşı savaşın mihenk taşı olan ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğini oluşturmak günün gereğidir. Faşizme İhtar Eylemi'nde, şanlı 1 Mayıs 1978'de güçlenen demokratik güçlerin arasındaki birliği sıklaştırmak, örgütsel bir düzeye yükseltmek ve ileriye götürmek zorunludur. Sorumsuz davranışlardan kaçınmak, birliği zedeleyici her türlü ters çıkışlardan vazgeçmek gerekir. Eylem birliğine ters tutumlar baş düşman emperyalizmin, gerici - faşist güçlerin ekmeğine yağ sürer.

İGD MYK'NIN ACIKLAMASI

«İGD Merkez Yürütme Kurulu, gazetelerde ve TRT Haber Bülteninde yer alan DİSK'in İGD ile ilişkilerini askıya aldığını belirten kararını görüştü. DİSK'in ilkelerini ve devrimci sendikal birliğini her zaman savunan, girişilen ortak eylemlerde, alınan karar ve disiplin kurallarına uymaya herkesten çok özen gösteren örgütümüze karşı, bu en duyarlı olduğumuz noktalar açısından suçlamalar getirilmesini Yürütme Kurulumuz büyük bir üzüntü ile karşıladı.

«Faşist güçlerin ağır saldırılara geçtiği, karanlık oyunların peşpeşe sergilendiği bir dönemde DİSK Yürütme Kurulu'nun böylesi bir karar almasını, ilerici - demokratik güçler açısından daha da güçlendirilmesi gereken birliği zedeleyen, bu açıdan demokrasi güçlerini üzen, burjuvaziyi ise sevindiren bir tavır olarak nitelendiriyoruz.

«Bu karar, yanlış saptamalara ve değerlendirmelere dayalıdır. Bu yönüyle duygusal olmaktan öte gitmemektedir. Şimdiye dek DİSK yönetimlerinde görmeye alışık olduğumuz soğukkanlı tavır her nedense bu son kararda yitirilmiştir. Sıralanan gerekçelerin inandırıcı maddi temellere dayanmadığı hemen görülmekte, adeta gerçek nedeni söyleyememenin sıkıntısı sezilmektedir. DİSK'in tüm ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliği yolunda etkin kararlar almasının beklendiği bir sırada, son büyük genel kurulunda alınan kararlarla bağdaşmaz nitelikte böylesi kararlar almasını gerçek bir talihsizlik sayıyoruz.

«Örgütümüz son aylarda yoğun saldırılarla karşı karşıyadır. Hergün bir üyemiz katledilmekte, sağ basın boy hedefi olarak örgütümüzü seçmekte ve yeni saldırıların, IGD'yi susturma çabalarının sinsi hazırlıkları görülmektedir. DİSK'in açıklanan kararının bu saldırganları daha da cesaretlendirmesinden endişeliyiz. Bundan ancak işçi sınıfı ve gençlik düşmanları yararlı çıkabilir. Dahası bu karar DİSK içinde maocu, maceracı ve bölücü unsurlara prim veren bir ortam yaratabileceği için de işçi sınıfına bağlı olanlar açısından kaygı vericidir.

«Fakat 'Yolumuz işçi sınıfının yoludur' belgisini bayraklaştıran örgütümüz saldırıların DİSK'i, özellikle sınıf ve kitle sendikacılığı ilkelerini hedef aldığı şu sırada, tahrikler nereden gelirse gelsin DİSK'e zarar verici, demokrasi güçleri arasındaki birliği zedeleyici davranışlara asla girmeyecektir. Bize yönelik saldırılar ne kadar akıl dışı olursa olsun örgütümüz İGD soğukkanlılığı elden bırakmayacaktır.

«Bu nedenle DİSK'e bağlı sendikalara gönderildiği anlaşılan bu karar, her ne kadar basına sızdırılmışsa da, biz yanıtımızı DİSK yönetimine ve ayrıca bilgilenmeleri için de bağlı sendika yönetimlerine ileteceğiz. Bu yanıtımız bir belge niteliğinde olacaktır. Önümüzdeki günlerde bu yanıtımızın basına açıklanıp, açıklanmama kararını DİSK yönetimine bırakıyoruz.

«Merkez Yürütme Kurulumuz, bunalımlı günlerin yaşandığı şu günlerde tüm ilerici güç ve örgütlerin birbirlerine karşı daha hoşgörülü olması gerektiği inancındadır. Amaç, birliği güçlendirmekse, buna zarar verici çabalardan kesinlikle uzak durmak herkes için kaçınılmaz bir ulusal, demokratik görevdir.»

E. ENSTİTÜLERİNDE EY

GÜNCEL GÖREV: EYLEM BİRLİĞİNİ GÜÇLENDİRMEK!

İlerici demokratik güçler baştan beri Eğitim Enstitülerinde faşist işgalin kırılması, bu okulların çıban başı olmaktan kurtarılması için Danıştay kararlarının eksiksiz uygulanmasını, faşist komandoların ve yöneticilerin bu okullardan arındırılıp cezalandırılması gerektiğini savunmuşlar ve bu uğurda ilerici gençlikle birlikte etkin bir savaşım vermişlerdir. Ne var ki hükümet yüzeysel bir takım girişimlerle sorunu çözümleyebileceğini sanarak faşist komandoların saldırılarını hızlandırmalarına uygun ortam yaratmıştır.

«Hem sağa hem sola karşıyız» anlayışının bir uzantısı olarak Danıştay kararları uygulanmamış, Eğitim Enstitüleri faşistlerden temizlenmemiştir. Saldırgan faşist komandolarla ilerici öğrencileri aynı çatı altında tutabileceğini, böylelikle olmayacak bir şeyi gerçekleştirebileceğini sanan hükümet, bu koşullarda can güvenliğini ve öğrenim özgürlüğünü sağlayamayınca okulları kapatmaktan başka bir «çözüm» bulamamıştır. Oysa okulları kapatmanın çözüm yolu olamıyacağını CHP yöneticileri işbaşına gelmeden önce birçok kez belirtmişlerdir. Bugün Eğitim Enstitüleri sorunu karşısında içine düştükleri acıklı durum, ilerici güçlerin sesine kulak vermemekten, «denge» politikası gütmekten, sağa rota kırmaktan ileri gelmektedir.

Hükümetin Eğitim Enstitüleri sorununu bugünkü çıkmaza getirmesi, bundan sonra yapılabilecek hiç bir şey yoktur anlamına gelmez. «Zararın neresinden dönülürse kârdır». Hükümet Eğitim Enstitüleri öğrencilerinin can güvenliğini ve öğrenim özgürlüğünü sağlamak konusunda samimi ise ilerici yurtsever güçlerin sesine kulak vermeli, Danıştay kararlarını hemen uygulamalı Eğitim Enstitülerinde öğretmen ve yönetici adı altında MC döneminde atanan faşistler temizlenmeli, okul çevresindeki yurtlardan faşistler atılmalı, polis karakolları kaldırılmalıdır. Bu önlemler alınmadığı takdirde Eğitim Enstitülerinde can güvenliğinin sağlanamayacağını anlamak için hükümet, olabilecek birçok kanlı denemeden daha geçmek istiyorsa, o zaman söyleyecek tek söz bunun hükümete çok pahalıya malolacağıdır. Unutmamak gerekir ki, okulları kapatmak sürekli bir çözüm yolu değildir. Faşistlere ödün üstüne ödün veren politika terkedilmelidir.

CAN GÜVENLİĞİ İÇİN EYLEM BİRLİĞİ!..

Hükümetin Eğitim Enstitüleri sorununda öğrencilerden yana bir politika izlemesi sorunun çözümünü kolaylaştıracaktır. Ancak, gerek hükümetin böylesi bir politikaya zorlanması, gerekse Eğitim Enstitülerindeki demokratik haklar savaşımımızın sağlam ve kalıcı temellere oturması için öğrencilerin eylem birliği zorunludur. İLERİCİ YURTSEVER GENÇLİK gazetesi, başından bu yana Eğitim Enstitülerinde sorunun çözümüne giden yolun ilerici, demokrat, yurtsever, devrimci öğrencilerin eylem birliğinden geçtiğini sürekli vurgulamıştır.

Bu inatçı ve ardıcıl politikamızın meyvelerini vermeye başlaması sevindirici bir gelişmedir. Tüm Eğitim Enstitülerinde eylem birliği konusunda olumlu sesler yükselirken Buca Eğitim Enstitüsü'nde bu doğrultuda bazı adımların atılması bunu göstermektedir. Buca'da İGD, DDKD, DEV-GENÇ, SGB, DEV-GÖR yanlısı öğrencilerin oluşturduğu eylem birliği çalışması gerçi daha sonra grupsal çıkışlar nedeniyle olumsuz bazı gelişmelere sahne olmakla birlikte ileri bir adım olarak değerlendirilmektedir. Buca Eğitim Enstitüsü öğrencilerinin birliği bozucu grupsal çıkışları mahkum edeceğine, eylem birliğini daha ilkeli ve sağlam temellere oturtacağına olan inancımız tamdır. Diğer Eğitim Enstitülü öğrencilere düşen görev Buca Eğitim Enstitüsü deneyimden dersler çıkarıp eylem birliğini ivedi olarak oluşturmaktır. Dikkat edilmesi gereken bir nokta; eylem birliğinin kendi içinde statik bir olgu olmadığıdır. Grupçu çıkışlar direncimizi zayıflatmamalıdır. Eylem birliğimizi kendi içinde daha üst noktalara çıkarmak hedefi gözden kaçırılmamalıdır. Dikkat edilmesi gereken ikinci bir nokta; eylem birliğini öğrencilerle sınırlamak eylem sahamızı daraltır. Okulda çalışan işçileri ve öğretmenleri eylem birliği alanına çekebilmeli ve bunların örgütleriyle bağlar kurulmalıdır. İşçileri ve öğretmenleri eylem birliği alanına çekmeyen girişimler kalıcı olamaz. Üçüncü bir nokta; çevredeki tüm demokratik örgütlerle canlı ve yakın bağlar kurulmalıdır. Gerek mahalli basınla; gerek günlük basınla kurulacak iyi ilişkiler kamuoyu oluşturmak için önemli olanaklardır. Özellikle eylem birliği doğrultusunda atılacak her adım basına yansıtılmalıdır.

Bütün bu noktaları dikkate alan akıllı ve usta bir politika, faşist saldırıları geriletebilir.

AMASYA EĞİTİM ENSTİTÜSÜ İLERİCİ YURTSEVER ÖĞRENCİLERİ:

OKUL KAPATMAK ÇÖZÜM DEĞİL

«Bizler Amasya Eğitim Enstitüsü'nde okuyan ilerici yurtsever öğrencileriz. Okulumuz açıldığı günden bu yana faşistlerin saldırısına uğramaktadır. Faşistler son olarak 31-5-1978 günü olay çıkardılar. Amaçları öğretimi engellemekti. Faşistlerin bu saldırıları püskürtüldü. Emellerine ulaşamayan faşistler toplu halde okulu terkederek okul önünde ve çevrede silahlı, sopalı kümelendiler. İlerici öğrenciler derslere girerek öğretimin normal devamını sağladılar. Okul çevresindeki faşistler, yeni gelenlere veya çevrede buldukları ilerici öğrencilere saldırdılar. Otobüsten inerken Ahet Çaltı, Yunus Özfırat, Kenan Bülbül isimli arkadaşlara saldırdılar. İGD'li arkadaşlarımıza silahla saldıran faşistler, evlerine sığınan Altan Şener, Vedat Tangal ve Ünver Yığınan isimli arkadaşlarımızı muhasara altına aldılar. Saat 9.30'dan yarıma kadar evi muhasara altında tutan faşistler 9.30 ve 10.30'da iki kez saldırdılar. İçerdeki üç arkadaşın direnmesi sonucu içeriye giremediler.

Vali, bir avuç çapulcu faşistin çıkardığı olayı ileri sürerek okulu kapattı. Öğrenciler okulun kapatılmamasını, öğretimin devam ettiğini, öğrenimi engellemek isteyen bir avuç saldırganın okulu terkettiğini valiye bildirmeleri sonuç vermedi. İlerici öğrenciler olarak okulda yaptığımız forumda bu anti-demokratik kararı protesto ettik. Okul kapatmanın çözüm olmayacağını, öğrenimi aksatmak isteyen bir avuç faşistin cezalandırılmasını istedik. Okul çevresinde ta dağlara kadar mevzilenen, polis tarafından da görülen faşistlerin yeniden saldıracağını bildirdik. Vali 'güvenlik sağlanmıştır' diyerek güvence verdiği halde, hiç bir önlemin alınmadığını gördük. Çünkü polis nezaretinde okulu terkeden ilerici öğrencilere faşistler hemen okul önünde taşla saldırdılar. Saldırganları engellemeye çalışan polis arabalarını da faşistler taşa tuttular. Eve saldıranları isimleriyle şikayet ettiğimiz halde emniyet görevlileri yakalamadılar. Aynı gün eve gidemedik. Ertesi gün eve gittiğimizde eve tekrar saldırı yapıldığını, sağlam kalan camların ve ellerine geçen eşyalarımızın kırılmış olduğunu gördük. Merkez Karakoluna gidip şikayet ettiğimizde Komiserden şu cevabı aldık: «Polise saldırıyorlar da sizin eve saldırmışlar çok mu? Bu anarşik olay değil, siyasi olay değil!..» Bu durum da gösteriyor ki emniyet kuvvetleri bile saldıran faşistlere karşı gerekli işlem yapılmamaktadır. İdari amirler bu olaylara seyirci kalıyorlar. Gerçek suçluların üzerine gitmiyorlar. Tam tersine teşhisi yanlış koyuyorlar.

Okul idaresi saldırganları Valiye bildirip atılmasını istediği halde, Vali «9 sağcı öğrenciye karşı 9 solcu öğrenciyi bana verirseniz atarım» diyerek pazarlık yapmak istiyor. Vali ayrıca anti-demokratik tutumuna bir diğerini ekliyerek kapatma kararını daha sonra süresiz kapatma kararına çevirdi. Bu faşistlerin ekmeğine yağ sürmektir.

Faşist saldırılar sadece ilerici öğrencilerin değil, ilerici öğretmenlerin can güvenliğini de tehdit etmektedir. Saldırganlar okuldaki faşist öğretmenler tarafından korunmaktadır. Faşist öğretmenler hâlâ geldikleri yere gönderilmiyorlar. İdari amirlerin bu tür tavırsızlıkları, anti-demokratik uygulamalar, faşistlerin saldırıları, Amasya Eğitim Enstitüsünde öğrenimi engelleyemiyecektir!

YAŞASIN GENÇLİĞİN ANTİ-FAŞİST EYLEM BİRLİĞİ!

GENÇLİĞİN YOLU İŞÇİ SINIFININ SAVAŞ YOLUDUR!

AMASYA EĞİTİM ENSTİTÜSÜ
İLERİCİ - YURTSEVER ÖĞRENCİLERİ

BURSA EĞİTİM ENSTİTÜSÜ ÖĞRENCİLERİ:

FAŞİST İŞGALLER KIRILACAK

Bilindiği gibi MC döneminde MC'nin, polisin, idarenin ve faşist komando sürülerinin işbirliğiyle Eğitim Enstitüleri işgal edilmiş, öğrenci gençliğin en demokratik hakkı olan öğrenim özgürlüğü ve can güvenliği gaspedilmiştir.

Biz ilerici - devrimci gençler olarak Bursa Eğitim Enstitüsünde «hızlandırılmış kurslar» a katılmak üzere toplu halde okula gittik. Ancak gördük ki, ne idare faşistlerden arınmış, ne de yeterli güvenlik önlemleri alınmış. Okulun açılış konuşmasını yapmak isteyen okul müdürü faşistlerin yuhalamasıyla karşılaşmış, tek kelime bile söyleyememiştir. İdareden ve polislerden yüz bulan faşistler gece bölümüne saldırmışlar, zincir, tabanca kullanmışlardır.

Üç ilerici hocamız, okula tayinleri çıktığı halde başka yerlere gönderilmişlerdir.

Biz yine de, anti-faşist birliğimizin gücüne güvenerek okula devam ettik. Can güvenliği ve öğrenim özgürlüğünün sağlanmadığının «anlaşılmasından» (!) sonra okul kapatıldı. Önümüzde ilericilerin, devrimcilerin, faşizme karşıyım diyen herkesin birliğinin sağlanması ve pekiştirilmesi görevi duruyor. Bu, belli bir grubun iradesiyle sağlanamaz. «Bizim» dediğimiz olur diyerek sekter davranışlarla ortaya çıkmak antifaşist kitleyi dağıtmaya yarar. Faşist işgalin kırılması ve kitlenin mücadeleye sokulmasının tek yolu anti-faşist eylem birliğini sağlamaktır.

İlerici gençliğin okuldaki hedefleri şunlardır:

1) Bütün faşist öğrenci ve öğretmenlerin okuldan uzaklaştırılması,

2) Yönetim kadrosunun ve disiplin kurulunun faşistlerden arındırılması,

3) Okulda öğrenim özgürlüğü ve can güvenliğini sağlayıcı önlemlere başvurulması,

4) Okulun yakınında (Değirmenli Kızak'ta) bulunan, Mesken mahallesi halkına ve okula saldırı üssü olarak kullanılan yurdun faşistlerden temizlenmesi,

5) Yeni kaydolan öğrencilere yurt temin edilmesi,

6) Öğrencilerin kesilen burslarının hemen verilmesi,

Bütün bunlardan başka faşist işgalin kırılmasında ana etkeni, anti-faşist birliğimiz sağlayacaktır. Bunun için herşey anti-faşist hareketin çıkarları açısından yapılmalıdır.

Yaşasın B.E.E. ilerici - devrimci gençliğinin birliği!

BURSA EĞİTİM ENSTİTÜSÜ
İLERİCİ - DEVRİMCİ
ÖĞRENCİLERİ

LEM BİRLİĞİ GÜÇLENSİN

ATATÜRK VE ORTAKÖY EĞİTİM ENSTİTÜLERİNDE FAŞİST ZORBALIĞA SON!

Demirci Eğitim Enstitüsü'nden atılan faşist komandoların çıkardığı olaylar, Aydın Ortaklar Eğitim Enstitüsü öğrencilerinin üzerine bomba atılması, Gaziantep Eğitim Enstitüsü'nün bombalanması ve bombalamanın ertesinde gelişen olaylar, Buca Eğitim Enstitüsü yöneticilerinin içinde bulunduğu minibüsün faşistlerce kurşun yağmuruna tutulması, Adana Eğitim Enstitüsü'nün tahrip edilmesi, Erzurum Eğitim Enstitüsü'nde bir öğrencinin yaralanması üzerine faşistlerin düzenlediği yağma eylemleri, tüm Eğitim Enstitüleri üzerinde esen faşist saldırı ve terör dalgasının görünen sonuçlarıdır. Atatürk ve Ortaköy Eğitim Enstitüleri'nde olanlar diğerlerinden ayrı değildir.

ATATÜRK EĞİTİM ENSTİTÜSÜ'NDE SON DURUM

22 Mayıs günü öğrenime açılan Atatürk Eğitim Enstitüsü'nde ilk günden itibaren saldırgan bir tutum içinde olan faşistler saldırılarını okul dışında da sürdürerek Kadıköy iskelesinde toplanan ilerici, devrimci öğrencilere ateş açmışlardır. İGD Kadıköy Şubesi Yönetim Kurulu üyesi Mihrap Yazıcı ve üç arkadaşı yaralanmıştır.

Faşistlerin Atatürk Eğitim Enstitüsü öğrencisi ilerici yurtsever gençlere yönelmelerinin özel bir önemi vardır. İlerici yurtsever gençler faşistlere karşı yükselen savaşımın ön saflarında yer almış, gençliğin anti-faşist eylem birliğinin oluşumu yönündeki çabalarını kontenjanların arttırılması gibi bir dizi demokratik istemin gerçekleşmesinde etkin konum alarak perçinlemişlerdir. İkincisi, bu saldırı ile Atatürk Eğitim Enstitüsü öğrencileri terörize edilmek istenmiş, böylece okulda gençliğin anti-faşist eylem birliğinin güçlendirilmesini engelleyici bir çıkış olarak düşünülmüştür. Ne var ki faşistlerin bu yöneliminin etkisiz kılınması konusunda bazı gençlik kesimleri gerekli duyarlılığı gösterememişlerdir. Faşist saldırılar ilerici - yurtsever gençlere yöneltildiği için sessiz kalmak sadece faşistleri sevindirecek bir tavırdır. Eylem birliğini güçlendirmek Atatürk Eğitim Enstitüsü'nde faşist teröre verilecek en iyi yanıt olacaktır.

Faşist saldırı karşısında maocuların takındığı tavır üzerinde durmak gerekir. Maocular ilerici yurtsever gençlerin vurulmasını zevkle izlemişlerdir. İzlemekle de yetinmeyip yeni bir saldırı başlatmışlardır. Aslında maocuların Atatürk Eğitim Enstitüsü öğrencilerine yaptıkları kötülüklerin geçmişi yeni değildir. Geçmişte başlattıkları boykotun faşist işgali kolaylaştırdığı unutulmamıştır. Fakat sadece unutmamak yetmiyor. Atatürk Eğitim Enstitüsü'nde faşistlere ve maoculara karşı tüm ilerici gençliğin ortak eylem birliğini yükseltmek gerekiyor.

ORTAKÖY EĞİTİM ENSTİTÜSÜ'NDE DURUM DİĞERLERİNDEN FARKLI DEĞİL

Ortaköy Eğitim Enstitüsü açıldığı günden buyana yoğun faşist saldırılara hedef oldu. Okulda ilerici, devrimci öğrencilerin, yurtsever öğretmenlerin, yöneticilerin can güvenliği yoktur. 25 Mayıs günü devrimci öğrenci Nurettin İl'in polis tarafından öldürülmesi ile gelişen olaylar sonucu okul süresiz kapatıldı. İlerici - yurtsever gençler okulun kapatılmasıyla Ortaköy Eğitim Enstitüsü'nde okuyan 100 kadar militan faşistin Atatürk Eğitim Enstitüsü'ne yöneleceğini, faşist saldırıların boyutlarının daha da artacağını belirtiyorlar. Gerçekten de bugüne kadar gelişen olaylar, büyük bir kesimi Atatürk Öğrenci Sitesi'nde kalan Ortaköy Eğitim Enstitüsü'ndeki faşistlerin birçok olayda etkin görevler aldığını ortaya koymaktadır. Buradan gelen faşistlerin İstanbul Üniversitesi önünde ilericilere, yurtseverlere saldırdıkları da basında yeralmıştır.

İlerici, devrimci Ortaköy Eğitim Enstitüsü öğrencilerinin dikkati çektikleri konuya adlî ve idari yetkililer sessiz kalmamalıdır. Faşist saldırıların önlenmesi yolunda etkin önlemler almalıdır. Yeni 16 Mart'ların bir benzerinin Atatürk ve Ortaköy Eğitim Enstitüleri'nde yaşanmaması için ilerici, devrimci öğrencilere de büyük görevler düşmektedir. Devrimci uyanıklığı elden bırakmamak, faşist teröre eylem birliğini yükselterek yanıt vermek, Ortaköy Eğitim Enstitüsü öğrencilerinin de önünde duran görevdir.

Ortaköy Eğitim Enstitüsü'nde ortak eylem birliği doğrultusunda olumlu gelişmelere tanık olunmaktadır. İlk başlarda kapsamı sınırlı olan eylem birliği platformunun kapsamı giderek genişlemektedir. Bazı gençlik kesimlerinin eylem birliğinin yetkinleştirilmesini güçleştirici tutumları bir tarafa bırakıldığı zaman, Ortaköy Eğitim Enstitüsü'nde savaşım çok daha ileri boyutlar alacaktır. Ortaköy Eğitim Enstitüsü öğrencilerinin önündeki görev, eylem birliğini zedeleyici girişimleri etkisiz kılmaktır.

ATATÜRK VE ORTAKÖY EĞİTİM ENSTİTÜSÜ ÖĞRENCİLERİNİN İSTEMLERİ AÇIK VE NET

- Faşistler atılmalı, kontenjanlar yükseltilmelidir.
- MC döneminde yerleştirilen polisler, yöneticiler, öğretmenler, memurlar görevden alınmalıdır.
- Eğitim Enstitüleri askeri kışla görünümünden kurtarılmalıdır.
- Öğrenci temsilcilikleri seçimleri en kısa sürede yapılmalıdır.
- Danıştay kararları uygulanmalıdır.
- Faşistlerin yuva olarak kullandıkları yurtlar ve okul çevresinde barındıkları evler faşistlerden temizlenmelidir.

BUCA EĞİTİM ENSTİTÜSÜ İLERİCİ YURTSEVER ÖĞRENCİLERİ :

ANTİ-FAŞİST SAVAŞIMDA İLERİCİ-DEVRİMCİ GENÇLİK ELELE VERDİK

Hükümetin iyiniyet gösterileriyle, ilericilerle - faşistlerin barış içinde bir arada eğitim yapması gerektiği şeklindeki demagojileriyle, ilerici, devrimci gençliği kandırma çabaları boşunadır.

Bunun bilincinde olan Buca Eğitimli ilerici yurtsever, devrimci gençler, anti-faşist savaşımda elele verdiler, birleştiler. Önce okullar açılmadan Danıştay kararlarının uygulanması, yeterli kontenjanın açılması istemlerini haykırdılar hep bir ağızdan. İGD, DEV-GENÇ, DDKD, SGB ve DEV-GÖR'den Buca Eğitimli gençler bir komite kurdular. Komiteleri aracılığı ile, yazı, bildiri, basın toplantısı, gösteri yürüyüşleriyle dile getirdiler istemlerini. Okulların açılma günü gelince, can güvenliği sorunu geldi dayattı. Can güvenliğini sağlamak amacı ile komite okula toplu halde gidiş gelişi örgütledi. Ama Dev-Genç her zamanki grupçu tavrını ortaya koydu burada da. Komitenin maocular dışındaki tüm ilerici - devrimci gençliğin birlikte eylemini savunan kararını çiğneyerek, maocu faşistlerle, ilericilerin birlikte eylemini savunarak komiteden ayrıldı. Ama yaşamın katı gerçeği her zaman olduğu gibi bu kez de bir şamar gibi indi suratlarına. Özeleştiri yapma gereğini duymadan yine geldiler komiteye. Gençliğin anti-faşist, anti-emperyalist savaşımında güç ve eylem birliği, ilericilerin, yurtseverlerin sabırlı, inançlı, ardıcıl çalışmaları ile sağlandı yine.

Buca Eğitim Enstitüsü Derneği kurulduğundan bu yana, maocuların elinde idi. Adı olan ama pratikte kendi olmayan bu derneğe sahip çıkmak, ona işlerlik kazandırmak, böylesi bir demokratik kazanımı antifaşist savaşımda kullanmak gerekli idi. Bunun bilincinde olan ilerici - devrimci eğitimliler derneğe üye olmaya, orada çalışmaya uğraştılar. Ama her zaman olduğu gibi bir kez daha maocular karşı-devrimci yüzlerini gösterdiler. Tekkeleri haline getirdikleri öğrenci derneğine üye olmak isteyen İGD, DDKD ve SGB'li öğrencilerin üye fişlerini yırttılar. Derneklerine gelen ilerici öğrencilere saldırdılar. Yılmadı ilerici eğitimliler, dernek seçimlerine hazırlandı. Ama DEV-GENÇ yine ayrılıkçı, grupçu tavrını göstermekte gecikmedi. Dernek seçimlerine çok az bir süre kalmıştı ki güçbirliği dağılıp gitti. Seçimlerde ayrı liste çıkardı. Kısa bir süre önce güçbirliğine katılmış olan Genç-Öncü de okulda hiç bir varlığı olmadığı halde, grupsal çıkarlarını ön plana koyarak ayrı liste kararı aldı. Her okulda güçbirliğinden yana olan ilericiler ortak liste çıkardılar. Ama DEV-GENÇ'in böylesi canalıcı sorunda koyduğu grupçu tavır, derneği maocuların almasına neden oldu. Böylece, dar, grupçu anlayış, anti-faşist savaşımda önemli bir mevzi olan, okul birim derneğinden ilerici, devrimci, demokrat öğrencilerin yararlanamamasını doğurdu. Ama ne faşist saldırılar, ne maocu provokasyonlar, ilerici gençliğin «Demokratik Eğitim Enstitüsü» mücadelesini durduramayacaktır. İGD'nin Buca Eğitimdeki gelişmesini kırmaya kimsenin gücü yetmeyecektir. Her gün daha bilinçli, daha yığınsal, daha örgütlü savaşım veren İGD, Buca Eğitimdeki anti-faşist savaşım bayrağını daha da yükseltecektir.

Yaşasın Demokratik Eğitim Enstitüsü Kavgamız!
Yaşasın Gençliğin Anti-faşist Eylem Birliği!

BUCA EĞİTİM ENSTİTÜSÜNDEN BİR GRUP İLERİCİ YURTSEVER ÖĞRENCİ

AMBARGO TUZ

Türkiye'de kamuoyunu son günlerde en çok ilgilendiren konuların başında Ecevit'in dış gezisi yeralıyordu. Ecevit'in son dış gezisiyle birlikte ülkemizde NATO, AET, ABD ile ilişkiler, askeri harcamalar sorunları daha geniş ölçüde tartışılmaya başlandı. Fakat tekelci basın, Ecevit'in gezisiyle birlikte ambargo sorununu ısrarlı bir biçimde ön plana çıkardı. Böylelikle bir yandan bu tür «hassas» konuların kamuoyunda geniş ölçüde tartışılmasını engellemeye; diğer yandan artan işsizliği, hayat pahalılığını, faşizmin tırmanışını gözlerden gizlemeye çalıştı. Ecevit'in dış gezisinin amacının ağırlık noktasını «ambargonun kaldırılması» sorununun oluşturması tekelci basının işlerini kolaylaştırdı. Kamuoyunda koyu bir milliyetçilik, NATO'cu militarizm rüzgarı estirildi. Uluslararası gerici odakların tam da bu sırada Türkiye'nin Madrit Büyükelçiliği'ne karşı düzenlendiği provokatif saldırı şoven rüzgârın estirilmesinde bir hayli malzeme sağladı.

ÜSLERE DEVAM, AMBARGOYA SELAM!..

Üzerinde bu denli gürültü, patırdı kopartılan «Ambargo» nedir?

Bilindiği gibi, Türkiye'nin Kıbrıs'a yaptığı dışardan müdahaleden bir süre sonra ABD Türkiye'ye yapılan askeri yardım ve silah satışı üzerine «ambargo» koyduğunu açıklamıştı. 1. MC döneminde Türkiye ambargo kaldırılıncaya değin ABD üslerinin kapatılması kararını almıştı. Görünen durum buydu. Ama gerçekten durum neydi? ABD, Kıbrıs'ın bağımsızlığına, toprak bütünlüğüne çok saygılı olduğu için mi ambargo koymuştu? Türkiye ulusal bağımsızlığını yeniden kazanmak için mi üsleri kapattığını açıklamıştı? İşçi sınıfımızın bu sorunlara yanıtları net: «Aslında ise Türkiye'ye karşı bir silah ambargosu uygulanmış değildir. Türkiye geride kalan bu üç yıl içinde baş patron Amerika'nın olduğu, NATO üyesi diğer ülkelerden sürekli silah almış, silahlanma yarışına katılarak milyarlar harcamıştır. O zamanlar işbaşında olan gerici faşist karması Demirel hükümetinin de 'ambargo uygulanırsa Türkiye'deki Amerikan üslerini kapatırız' sözlerinin sadece bir göstermelik olduğunu, Sinop yakınlarında parçalanan U-2 Amerikan casus uçağı olayı apaçık ortaya koymuştur. Burada Amerika'nın güttüğü asıl amaç, demokrasi yolunda ufak da olsa bazı gelişmelere sahne olan Türkiye'yi elden kaçırmamak, onu sömürü zincirine daha sıkı bağlamak, Ege'de gerginliği daha da artırarak, Türkiye ile Yunanistan'ı karşı karşıya getirmek, Türkiye'nin sosyalist ülkelerle yakınlaşmasını engellemek ve Kıbrıs sorununu NATO içi bir sorun haline getirmek, Yeşil Ada'yı emperyalizmin batmayan üssü yapmaktır.»

Yukarıda belirtilen noktalar açısından ambargonun halkımızın çıkarlarına ters düştüğünü, ulusal bağımsızlığımızı ayaklar altına alan yeni bir uygulama olduğunu söylemek için ille de komünist olmak gerekmiyor. Bugün geniş çevreler, sosyalistler, ilericiler, CHP'nin geniş tabanını oluşturan yurtseverler ambargonun bu niteliğini, yani «çift taraflı bir oyun olduğunu» saptamak ortak noktasında birleşmişlerdir. Bu nedenle «ambargo kalksın mı, kalkmasın mı» gibi bir ikilem halkımıza dayatılamaz. ABD'nin ve NATO'nun çıkarlarını sağlamlaştırmak açısından konan ambargonun kaldırılmasıyla bölgemizde silahlanma yarışı körüklenecek, emperyalist bağımlılık pekiştirilecektir. «Bundan ötürü ambargonun kalkması istemi işçi sınıfının, ilerici güçlerin, halkımızın bir istemi olamaz. Çünkü halkımız bugünkü yıkımın baş suçlusunun burjuvazinin izlediği emperyalizme, NATO'ya kölelik politikasının olduğunu iyi biliyor ve bundan ötürü de emperyalizmin, NATO'nun Türkiye'deki egemenliğine, topraklarımızdaki saldırı üslerine, ikili kölelik anlaşmalarına karşı kesin bir savaş yürütüyor.»

HÜKÜMET SÜREKLİ SAĞA AÇILIYOR

Yeni hükümet kapitalizmin bunalımının alabildiğine derinleştiği koşullarda işbaşına geçti. Egemen güçlerin ve gerici iktidarlarının, özellikle MC başlarının yarattığı bu bunalım ülkemizi gerek içte, gerekse dışta ağır sorunlarla karşı karşıya getirmiştir. Yeni hükümet bu sorunların üstesinden gelebileceğini ileri sürerek işbaşına geçmiştir. Ne var ki hükümetin yapısı buna uygun değildir. Türkiye'de kapitalizmin bunalımını burjuva yöntemlerle aşabilmek olanak dışıdır. Bu bunalımı aşabilmek düzen değişikliğiyle olabilecek bir şeydir. Bu gerçeğin bilincinde olan işçi ve emekçi kitleler eylemlerinde bundan ötürü **«Sosyalizme Açılan İleri Demokratik Düzen»** belgisini başa almışlardır. Yeni hükümetin böylesi bir düzenin yolunu açacak bir nitelikte olmadığını bilen işçi sınıfımız ve ilerici, yurtsever güçler, bu gerçeğe rağmen CHP ağırlıklı hükümeti gerici faşist karması yönetimlerle aynı kefeye koymamaktadır. İşçi sınıfımız ve ilerici demokratik güçler demokrasiden yana olduğunu ileri süren hükümetin bu doğrultuda atacağı her adımı destekleyeceğini tâ baştan açıklamıştır. Hükümetin demokrasiden yana adım atabilmesini sağlamaya çalışmıştır.

Ancak hükümetin gerek iç politikası, gerekse dış politikası, işçi sınıfımızın ve ilerici, yurtsever güçlerin uyarılarının dikkate alınmadığını göstermektedir. CHP ağırlıklı hükümet işbaşına geçtiğinden bu yana iç ve dış sorunlara sürekli sağa açılan bir politikayla yaklaşmaya çalışmıştır. İşte «hem sağa hem sola karşıyız» biçiminde formüle edilen bu tavır, dışta ABD'ye ve NATO'ya güvence vermek, dengeci bir politika izlemek biçiminde kendini ortaya koymaktadır. İşte faşist yuvaların üzerine gitmeyen hükümet, dışta saldırgan emperyalist mihraklarla, faşizmin destekleyicileri ile ortak anlaşmalara varmaktadır. İşte halktan yana bir ekonomi politika izlemeyen hükümet, dışta uluslararası tekellerle bağlaşma yoluna gitmektedir. Bir hükümetin iç ve dış politikası bir bütündür. Bu bütünlük dikkate alındığında CHP ağırlıklı hükümetin sürekli sağa rota kırdığını söylemek için kâhin olmaya gerek yok. Olaylar ve olgular bunu doğruluyor.

Kuşkusuz CHP ağırlıklı hükümetin dış politikasının gerici faşist karması MC'nin dış politikasından farklılık taşımadığı, bazı olumlu özelliklere sahip olmadığı söylenemez. Hükümetin, sosyalist ülkelerle ilişkileri daha geniş ölçüde geliştirme kararı Helsinki Konferansı'nın ve Nihai Senedi'nin önemi üzerinde durması, başta komşularımız olmak üzere Balkan, Ortadoğu ve Üçüncü Dünya ülkeleri ile ilişkilerin geliştirileceğini açıklaması, devletlerarası ilişkilerde yumuşamanın ve barış içinde birarada yaşamanın önemi üzerinde durması, dış politikada yeni olumlu özellikler olarak sayılabilir.

Bu olumlu özelliklerin derinleştirilmesi, sözde kalmayıp hayata geçirilmesi bugün işçi sınıfımızın, ilerici, yurtsever güçlerin istemidir. Ne var ki, olumlu bir dış politika doğrultusunda kararlı ve tutarlı adımlar atabilmek için Türkiye'nin emperyalizme, NATO'ya olan bağlılığını ortadan kaldırmak gerekir. Her yönüyle emperyalizme bağımlı toplumsal bir yapı içerisinde dünya barışına katkıda bulunacak gerçekçi bir politika geliştirmek olanaksızdır.

YENİ HÜKÜMETİN AMBARGO POLİTİKASI: ÇELİŞKİLER SENFONİSİ

Başbakan Ecevit ambargo konusunda ilk başlarda şöyle diyordu: **«Kalksa da kalkmasa da asıl önemli olan Türkiye'nin uluslararası ilişkilerde soğuk savaş döneminin bittiğinin bilincinde olduğu, devletlerin yeni bir dünya ve ekonomik düzene yöneldikleri»**dir. Ambargo sorununun geri plana atılıp dünya barışının ve Türkiye'nin dünya barışına olabilecek katkısının önplana çıkarılması gerçekçi bir tavırdı. Ne yazık ki Ecevit son dış gezisini tamamıyla ambargonun kaldırılması amacına yöneltarak bu gerçekçi politikadan uzaklaştığını ortaya koymuştur. Ecevit, **«Ambargo kalkmazsa Kıbrıs sorunu çözülemez»** diyerek aynen Demirel'lerin mantığının, anlayışının yolunda ilerlediğini göstermiştir. Zaten ABD egemen çevrelerin de istediği bu idi: Ambargo ile Türkiye'yi uluslararası tekellere, NATO'lara daha fazla bağlamak, bölgede söz sahibi olma hakkını güçlendirmek!.. Yeni hükümet ve Ecevit ABD'nin, NATO'cu generallerin bu «ambargo tuzağına» böylelikle düşmüş oluyordu.

Ecevit'in son dış gezisinde ambargo sorununun önplana çıkarılmasının bir tuzak olduğu konusunda bugün çeşitli çevreler birleşmektedir. Barış Derneği Başkanı Sayın Mahmut Dikerdem bu konuda şunları söylemektedir: «Başbakan'ın çıktığı Federal Almanya, Belçika, ABD gezilerinin sonunda tablo tamamen değişmiş gözükmektedir. Daha doğrusu, bu gezilerde Ecevit'in elde ettiği yadsınmaz başarı, sadece ABD silah ambargosu üzerinde odaklaştırılmış ve şu anda Türkiye'nin Batı ile ilişkilerini belirleyen tek sorunun ambargo olduğu, içte ve dışta yerleştirilmeye çalışılmıştır. Ecevit'in gezilerine başlamadan önce ağırlıkla işlediği, **dünya barışı, silahsızlanma, yeni dünya düzeni** gibi güzel temalar da, bir fon müziği gibi arka plana geçmiştir. Ambargonun birincil hatta tek sorun olduğu düşüncesini özellikle yaymaya çalışanlar ise, ABD ve Batılı müttefikleridir.» (11 Haziran Milliyet)

Türkiye'nin tek ve en büyük sorununun ambargo sorunu olduğunu elindeki tüm kitle iletişim araçlarıyla yerleştirmeye çalışan ABD egemen çevreleri, NATO'cu generaller, bu düşünceyi Türkiye'de de yerleştirdikten sonra, ambargoyu istedikleri koşullarda dayatmanın oyunlarına geçmişlerdir.

AMBARGO VE VERİLEN ÖDÜNLER

Ambargo tuzağı Türkiye'yi ABD emperyalizmine, NATO'ya daha sıkı bağlamak amacıyla hazırlanan çift taraflı bir oyun olduğuna göre, ambargonun kaldırılması konusunda «büyük başarı» kazanan Başbakan Ecevit'le ABD ve NATO egemen çevreleri arasında ne gibi pazarlıklar olmuştur? **«Pazarlık»** diyoruz, çünkü görünürdeki «başarı»nın ötesinde, Türkiye'nin ödün vermeden ambargonun kaldırılmayacağını burjuva çevreleri bile açıkça söylemektedir. **«Ecevit'in Brüksel ve ABD gezileri, son beş yıllık dış ekonomik ilişkilere bakış açısı ile değerlendirildiğinde... batılı finans kapital çevrelerine bazı ödünler vermek zorunluluğunu gündeme sürmüştür.»** (Erol Manisalı - Milliyet) Uluslararası tekellere ne gibi ödünlerin verildiği konusunda çok ayrıntılı bilgiler elimizde yok. Ama bu ödünler sadece Ecevit'in son gezisinde «gündeme sürülme»miş, daha önce İMF'nin Dünya Bankası'nın, paranın değerinin düşürülmesi, taban fiatların düşük tutulması, ücretlerin dondurulması dayatmalarına boyun eğilmekle gündeme alınmıştır. Ecevit'in son gezisinde ise çok daha geniş boyutlu pazarlıklar yapılmıştır ve belirli noktalarda anlaşmaya varılmıştır. «Anlaşma» sözcüğünün, eşit olmayan taraflar açısından nasıl bir «anlaşma» olabileceğinin değerlendirilmesini okuyucularımıza bırakıyoruz. Uluslararası tekellerle, emperyalist çevrelerle yapılan anlaşmalara göre: Türkiye'nin, ABD bankalarının ağırlığını oluşturduğu bankalar grubuna olan 2,5 milyar dolarlık borcu ertelenmiş, 500 milyon dolarlık yeni bir kredi verilmesi kabul edilmiştir. ABD yönetimi, Maliye Bakanlığı bütçesi çerçevesinde Türkiye'ye ek mali yardım yapılmasını kabul etmiştir. Dünya Bankası ile yapılan görüşmeler sonucu yeni ek krediler sağlanmıştır. Ortak Pazar (AET) Türkiye'ye 450 milyon dolar kredi vermek konusunda prensip kararı almıştır. OECD ile yapılan görüşmelerde 2 milyar dolarlık borç ertelenmesi gerçekleştirilmiştir. Federal Almanya ile yapılan görüşmeler sonucu elde edilen «başarılar» çok daha önemlidir: Federal Almanya, Türkiye'ye 1 milyar Mark'ın üzerinde olanak sağlamayı kabul etmiştir. Bu miktar, silah yardımını da kapsamaktadır. Bu bağlantının 280 milyon Mark'ı kredi, 500 milyon Mark'ı silah borcu ertelenmesi, 560 milyon Mark'ı da savunma kredisi adı altındadır.

Açıklanan anlaşmalar bunlardır. Emperyalist çevrelerle, uluslararası tekellerle yapılan bu anlaşmaların Türkiye'yi sözkonusu çevrelere daha fazla bağladığı kuşku götürmez bir gerçektir. Ayrıca bu bağlantıların gerçekleşmesi için de Türkiye'nin bazı ödünler verdiğini basına yansıyan sızıntı haberlerden öğreniyoruz. Örneğin, çerçevesi tam açıklanmamakla birlikte **«NATO'nun Türkiye'ye ekonomik katkısının artırılması»** veri-

AĞI

len ödünlerin en büyüğüdür. Türkiye'nin böylelikle NATO'ya her yönüyle daha fazla bağlanması Başbakan Ecevit ve çevresi tarafından kabul edilmiştir.

Uluslararası tekel gruplarıyla, IMF, Dünya Bankası ve çeşitli bankalar gruplarıyla yapılan görüşmelerde sözkonusu çevrelerin Türkiye'de yatırım yapmaları için kolaylıklar sağlanacağı belirtilmiştir. Burjuva sözcüleri, Ecevit'in «ABD iş çevrelerine verdiği güvence»nin bu çevrelerdeki «güvensizliği» giderici nitelikte olduğunu belirtmektedirler. Hatta verilen ödünler arasında «İsrail'e yapılabilecek birtakım arızi araç ve gereç ulaştırılmasında Türkiye'nin kolaylıklar sağlayacak bir unsur olduğu»nun da işlenmiş konular arasında olduğu söylenmektedir.

Verilen ödünlerin en büyüklerinden birisi de kuşkusuz, NATO tepe toplantısında kabul edilen silahlanma harcamalarının artırılmasına ilişkin ortak belge ve altına Türkiye adına atılan imzadır. Bu anlaşmayla birlikte Türkiye her yıl bütçesinden % 3 oranında ek bir artışı savunma, daha doğrusu silahlanma harcamalarına ayırmayı kabul etmiştir. Gerçi Türkiye'de egemen güçlerin sözcüleri bu ortak belgeye **«savunma gereksinimleri üzerindeki kısıtlamaların kaldırılması halinde»** ibaresinin eklenmesini bir başarı olarak yansıtmaya çalışıyorlar, ama bunun ne menem bir «başarı» olduğu ortadadır. Sözkonusu ibareyi ekletmeyi «başaran» Türkiye tarafı, bunu bir «başarı sevinci» için malzeme olarak kullanadursunlar, ambargonun kaldırılması ile Türkiye'deki silahlanma harcamalarının artacağı ve bunun bir başarı olmadığı, halkımızın çıkarlarına ters düştüğü açıktır. Üstelik Birleşmiş Milletler Silahsızlanma Özel Oturumu'nun toplandığı sırada NATO başlarının silahlanma şakırtılarına katılmak dünya barışından yana olduğunu ileri süren Ecevit hükümeti için talihsiz bir çelişkidir. BM Silahsızlanma Özel Oturumu'nda «hakça ekonomik bir dünya düzeni, uluslararası yumuşama ve silahsızlanma, daha iyi, daha sağlıklı bir uluslararası ilişkiler sisteminin dayandırılacağı üç temel taştır»; NATO Konseyi'nin Onur Başkanı olarak yaptığı açış konuşmasında **«NATO'nun caydırıcılık görevi gittikçe daha çok silahlanarak yerine getirilemez»** diye konuşmalar yapan Başbakan Ecevit, daha bu sözleri Dünya'da ve Türkiye'de yankılanırken NATO ve Pentagon şahinlerinin hazırladığı silahlanma harcamalarının artırılması ile ilgili ortak belgeye imza atmakla, halkımızı nasıl bir yükün altına sürdüğünün, dünya barışına yönelik sözlerinin ne denli havada kaldığının herhalde farkında olsa gerek. APN siyasal gözlemcisi Svyaloslov Kozlov'un bu çelişkiler üzerindeki değerlendirmesine katılmamak olanaksız: **«Bütün NATO ülkelerinin temsilcileri BM toplantısına da katılıyorlar. Durumun ilginç yönü, bu temsilcilerin özel toplantıda yumuşama ve silahsızlanmayı savunmalarıdır. Hem de bu işi NATO toplantısında bloğun (NATO) güçlendirilmesini savunan kişiler yapıyorlar ve Amerikan örneğinin utandırıcı manevralarına başvurmayarak sorumlu konuşmacıların yerine daha az sorumlu olanları geçirmiyorlar. NATO ülkeleri silahlanma yarışı için sadece geçen yıl (1977) 165 milyar dolardan fazla yatırım yaptılar ve yarışa 'katkılar'ını artırmak niyetindeler. Akılsızca yapılan bu harcamaların aslan payı ise askeri firmaların dev kasalarına giriyor.»**

NATO'nun, 1993 yılına dek yapacağı yeni silahlanma harcamalarına «peki» denmesi, NATO'nun Türkiye'ye ekonomik «katkısı»nın artırılması konusunda anlaşmaya varılması, Türkiye'nin NATO'ya bağlılığını derinleştirecek gelişmelerdir. Her ne kadar Ecevit çeşitli konuşmalarında **«Türkiye artık NATO'nun silahlı nöbetçisi sayılmayı istemiyor»** demekle birlikte, Türkiye'nin NATO içindeki «Silahlı nöbetçiliği» ne yazık ki Ecevit'in girişimleri ile daha da güçlendiriliyor. Bu aynı zamanda emperyalizme olan çok yönlü bağımlılığa son vermeden, bu doğrultuda kararlı ve tutarlı adımlar atmadan NATO içinde çözümler aramanın sonuçsuz kalacağını da ortaya koymaktadır.

Ambargo tuzağında ABD'nin ve NATO'nun Kıbrıs oltasına yakalanan Ecevit ve çevresinin, Kıbrıs'ı emperyalizmin batmayan bir üssü haline getirmek doğrultusunda önemli adımlar attığı da basından sızan haberler arasındadır. Bilindiği gibi NATO tepe toplantısında Kıbrıs sorunu da ele alınmıştır. Ayrıca NATO tepe toplantısına katılan ülkelerin yöneticileriyle yapılan görüşmelerde de bu konu üzerinde durulmuştur. Emperyalist çevrelerin, NATO elebaşılarının Kıbrıs üzerindeki hesaplarını dünya barışsever kamuoyu çok iyi biliyor. Emperyalist çevrelerin NATO tepe toplantısında, Kıbrıs sorununu NATO içinde çözümleyecek yeni bir plan geliştirdikleri, Türkiye ve Yunanistan yöneticilerinin de bu planı kabul ettikleri ısrarlı bir biçimde söylenmektedir. Kapalı kapılar ardında yapılan pazarlıkların ayrıntılarını bilmiyoruz ama gerek dünya demokratik ve barışsever kamuoyunun, gerekse Türkiye halkının, Kıbrıs'ı NATO'nun bir üssü haline getirecek planları mahkum edeceğini çok iyi biliyoruz.

Baştan bu yana üzerinde durduğumuz noktalar, tekelci basının alabildiğine körüklediği Ecevit'in **«yılankavi başarısı»**nın nereden kaynaklandığını ortaya koymaktadır. Ambargo tuzağına balıklama dalan Ecevit, bu «başarı» için hazırlanan senaryoya tam anlamıyla uyduğu için, emperyalist çevrelere, NATO elebaşılarına istedikleri ödünü kuzu kuzu verdiği için «başarılı» sayılıyorsa böyle bir «başarı»nın kazanıldığı doğrudur. Ancak bu «başarı», halkımızın geleceği ve dünya barışı açısından sadece balığın oltaya takılmakla elde ettiği «başarı» değerindedir. **«Ecevit... dünya görüşlerini paylaştığı Batılı gazeteci, işadamı politikacı ve parlamenterlere, Türkiye'nin güvenilir bir müttefik, köşeye sıkıştırılmadıkça da NATO'nun sadık ve fedakâr bir üyesi olduğunu kanıtlamıştır. Eğer bu bir başarı sayılırsa Ecevit gerçekten başarılı olmuştur. (M. Dikerdem, Milliyet)**

ECEVİT HÜKÜMETİ VE SOSYALİST ÜLKELERLE İLİŞKİLER

Tarihi Helsinki Konferansı'ndan sonra devletlerarası ilişkilere damgasını vuran yumuşama, sosyalist ülkelerin ardıcıl barış içinde birarada yaşama politikaları, dünya barışsever kamuoyunun ve Türkiye halkının barış ve dostluk yönündeki artan baskıları özellikle son yıllarda Türkiye'yi başta Sovyetler Birliği ve Bulgaristan olmak üzere sosyalist ülkelerle ilişkilerini güçlendirmeye zorlamıştır. Bu genel eğilime, içte faşist terör ve kırımı hızlandıran, anti-komünizmi ve anti-sovyetizmi resmi bir politika düzeyine getiren gerici faşist karması MC iktidarları bile karşı çıkamamışlardır ama MC, Pentagon un ve NATO generallerinin uyarısıyla bu genel eğilimi yavaşlatmaya çalışmıştır. ,

CHP ağırlıklı hükümet işbaşına gelir gelmez başta Sovyetler Birliği olmak üzere tüm sosyalist ülkelerle ve komşularımızla dostluk ve iyi komşuluk ilişkilerini geliştireceğini açıklamıştır. Hükümet bu açıklamaları ile birlikte sosyalist ülkelerle ilişkileri geliştirmek için belirli adımlar da atmıştır. Başbakan Ecevit'in Haziran ayının son günlerinde Sovyetler Birliği'ne yapacağı gezinin bu ilişkileri daha da geliştireceği yapılan hazırlıklardan anlaşılmaktadır. Basına yansıyan haberlere göre Ecevit'in bu gezisinde bir Siyasal Belge'nin imzalanması, ekonomik, sosyal ve kültürel ilişkileri genişleten anlaşmaların imzalanması beklenmektedir. Bunları dış politikada atılacak olumlu adımlar olarak niteliyoruz.

Ancak, sosyalist ülkelerle gelişen ilişkileri gölgeleyen bazı kara bulutlardan da söz etmek gerekir. Örneğin, işçi sınıfımızın ve ilerici - demokratik güçlerin üzerinde ısrarla durduğu ve halkımızın çıkarlarına tamamen uygun düşen bir Saldırmazlık Anlaşması'nın imzalanması konusunda hükümetin hiç bir açıklama yapmaması düşündürücüdür. Ulusal kurtuluş savaşından bu yana Türkiye'ye karşı her zaman dostluk politikası güden, en güç koşullarda bile karşılıksız yardım yapmaktan geri kalmayan Sovyetler Birliği ile Saldırmazlık Anlaşması'nın bağlanması dış ve iç gericilerin hareket sahasını da daraltacak bir gelişme olabilir. Hükümetin bu konuda sessiz kalması, ürkek davranması en fazla Demirel'leri, Türkeş'leri, maocu ihanet yuvalarını cesaretlendiriyor. Bu karşı-devrimci odaklar Sovyetler Birliği ile, sosyalist ülkelerle ilişkilerin gelişmesinden alabildiğine korkuyorlar. Çünkü gelişen ilişkilerle birlikte halkımızın gerçekleri daha iyi göreceğinden çekiniyorlar. Anti-komünist, anti-Sovyetik saldırıların son günlerde artan dozu bundan ileri geliyor.

Başbakan Ecevit son günlerde yaptığı konuşmalardan birinde **«Sovyetler Birliği, Türkiye için bir tehdit unsuru değildir»** diyerek bir gerçeği resmi düzeyde dile getirmekle gerici güçlere karşı güzel bir cevap vermiştir. Ancak bu sözlerin hemen arkasından NATO'yu güçlendiren, silahlanma yarışını hızlandıran kararlara imza atmasını nasıl açıklamak gerekir? Demokratik kamuoyu, Sovyetlerin bir tehdit unsuru olmadığı gerçeği kabul edildikten sonra, Sovyetler Birliği'ne, sosyalist ülkelere, dünya halklarına karşı kurulmuş ve bir saldırganlık ocağı olan NATO üyeliğinin nasıl bağdaştırıldığını öğrenmek istiyor. Bu çelişkiyi açıklamak Başbakan Ecevit'e düşer. Ancak biz bu çelişkinin, hükümetin genel dış politikasının bir parçası olduğunu belirtmek istiyoruz. Ecevit'in son dış gezisinde de iyice anlaşıldığı üzere, CHP ağırlıklı hükümet dış politikasını tamamıyla bir denge politikası biçiminde geliştirmek eğilimindedir.

OYNAK DENGE POLİTİKASI

Sosyalist ülkelerle, kapitalist ülkeler arasındaki güç dengesine dayanan, fakat özellikle kapitalist ülkeler arasındaki iç çelişkilere göre ayarlanan bu politika dünyadaki toplumsal gelişmenin doğrultusuna terstir. Çünkü dünyadaki güç dengesi, başını sosyalist ülkelerin çektiği dünya ilerici güçleri lehine sürekli değişmektedir. Değişen bu güç dengesini hesaba katmayan hiç bir politika, ne kadar «denge»li olursa olsun gerçekçi ve kalıcı olamaz. Sosyalist ülkelerle, kapitalist ülkeler arasındaki güç dengesini, kapitalist kamp içerisindeki çelişkileri kullanmaya çalışmak, bu çelişkilere dayanan bir dış politika geliştirmek, emperyalizme tüm yönleriyle bağlı olan azgelişmiş kapitalist bir ülkenin egemen çevrelerinin becerebileceği bir şey değildir. Egemen burjuva çevrelerinin «akıllı», «kıvrak» bir politikacısı olmaya özenmek ise sonuçsuz, dipsiz bir yoldur.

Türkiye'nin çağdaş bir dış politika izlemesi, dünya barışsever ve ilerici güçlerinden yana değişen güç dengesi lehine bir tavır geliştirmekle mümkündür. Helsinki Nihai Senedi'ne tam anlamıyla uygun düşecek bu politika, emperyalizme bağımlılık ilişkilerine son vermekle, bu doğrultuda kararlı adımlar atabilmekle, NATO'dan çıkmakla, üsleri kapatmakla, bölgemizde silahlanma yarışını durdurmakla, bütün komşularımızla saldırmazlık anlaşması imzalanıp, karşılıklı yarara dayanan ilişkiler geliştirmekle hayata geçirilebilir. İşçi sınıfımız, halkımız ve ilerici - demokratik güçler bu istemleri ileri sürüyor ve bu uğurda savaşıyor. Böylesi bir dış politika, içeride anti-tekel, anti-faşist bir tutumla, faşist yuvaların üzerine gitmekle, demokratik hak ve özgürlüklerin genişletilmesi ile tamamlanmalıdır. İçte ve dışta izlenecek böylesine bir tavır bütünlüğü, ulusal demokratik güçlerle eylem ve cephe birliğinin geliştirilmesine ve oluşturulmasına doğrudan bağlıdır. Faşizm tehlikesinin üstelediği günümüzde demokrasiden, halktan yanayım diyen her güç, her örgüt, her kişi artık tavrını belirlemelidir. «Tarafsız» ve «denge»ci tavırlar, gün geçtiğinde bu tavrı izleyenleri de tarihin karanlığına yuvarlanmaktan kurtaramaz.

ELEYİCİ VE AYRICALIKL

HERKESE ÖĞ

16 Haziran günü 1977 - 78 üniversite giriş sınavları yapılacaktır. Sınavlara geçen yıl 350 bin genç katılmıştı bu yıl başvuranların sayısı 400 bine yaklaşıyor.

Sonuç ne olacak? Sonuç geçen yıldan farklı mı olacak? Durum değişecek mi? Kapitalist üretim ilişkileri egemen oldukça değişmeyeceği kesin. Neden değişmeyeceğini birlikte görelim.

ÜNİVERSİTE GİRİŞ SINAVLARI İNSAN ELEYEN BİR ELEKTİR.

İstatistikler. üniversiteye girmek isteyen öğrencilerin sayısının son 6 yılda 9 kat, öğrenim gören öğrenci sayısının aynı yıllarda 1,5 kat arttığını gösteriyor. Bir başka deyimle ilkokula başlayan her 100 öğrenciden ancak 5'i yüksek öğrenim sıralarına gelebiliyor. Eğitim sisteminin eleyici niteliğinin korkunçluğunu görmek şu örneklerle de mümkün: 1961 - 62 öğretim yılında ilkokul birinci sınıfa kaydını yaptıran 691.155 öğrenciden 5 yıl sonra ilkokulu 506.340'ı bitirebiliyor. Bunların içerisinden 222.453'ü ortaokula kayıt oluyor. Üç yıl sonra ortaokuldan mezun olanların sayısı 59.638'dir. 1972 - 73 öğretim döneminde üniversiteye giriş çağına gelen bu genç insanlar, geçmiş yıllardan kalan öğrencilerle (110 bin kişi) birlikte giriş sınavlarına katılıyor. İçlerinden yüksek öğrenime devam etme olanağını bulabilenlerin sayısı sadece 33.377 ile sınırlıdır. Aşağıdaki Tablo Üniversite giriş sınavlarının başlangıcından buyana nasıl bir seyir izledigini daha iyi göstermektedir.

TABLO 1: LİSEDEN ÜNİVERSİTEYE GEÇİŞLER:

Yıllar	Lise mezunları	İndeks	Üniversiteye girenler	İndeks	Ün. Giriş oranı	Üniversiteye giremeyenler
1963-64	19.578	100.0				
64-65	23.227	118.6	12562	100.0	% 64	7016
65-66	24.868	127.0	13822	109.2	60	9405
66-67	25.913	132.3	12200	97,1	49	12668
67-68	29.984	153.1	12816	102,3	50	13057
68-69	34.459	176.0	14841	118.1	49	15143
69-70	40.785	208.3	14098	112.1	41	20366
70-71	45.678	233.3	12990	102.6	32	27895
71-72	48.877	249.6	13275	105.7	29	32403
72-73			14565	115.9	30	34312
Toplam:	293.369	—	121.104	—	41	172265

Kaynak — DİE

Tablonun dikkati çekici yanı üniversiteye giriş sınavlarına katılımın sürekli artış kaydetmesine karşılık üniversiteye giriş oranının (sınavı kazanma oranı) gittikçe düşmesidir. 63-64, 72-73 yılları arasındaki 10 yıllık dönemde sınava girenlerin toplam sayısı 293.369 iken sadece 1976 yılında bu sayının 316 bin oluşu ne kadar önemli bir sorunla karşı karşıya olduğumuzu gözler önüne sermektedir.

Üniversite giriş sınavlarına her yıl yüzbinlerce gencin girmesi, bizi, ülkemizde okullaşma oranının yüksek olduğu gibi bir yanılgıya düşürmemelidir. Ülkemizde okullaşma oranı çok düşüktür. Tablo 2'de bu durum açık olarak görülmektedir.

Böylesi düşük bir okullaşma oranı aynı zamanda eğitime verilen önemе, eğitim harcamalarının düzeyine açıklık getirmektedir. OECD raporlarında Türkiye'de eğitim harcamalarının artış yüzdesi 1950 - 67 yılları arasında % 9, 6olarak verilmiştir. Bu oran hemen hemen aynı yıllarda Yugoslavya'da % 12,2'dir. Eğitim harcamalarının milli gelire oranıysa 1965 rakamlarıyla sadece % 4,37'dir. Bu rakam savunma ve silahlanma harcamalarının yanında devede kulak bile değildir. 1950 - 60 döneminde bütçenin % 30'dan fazlası askeri harcamalara gitmiştir. Son yıllarda bu oran % 50'ye gelip dayanmıştır. Milli Savunma Bakanlığı'nın 1978 bütçesi 52 milyar 860 milyondur. Bu rakam askeri harcamalara bütçeden ayrılan payı göstermekten uzaktır. Ek kaynaklarla askeri harcamalar kat kat artmaktadır. Ülkemizde toplam nüfusun kaldıracağının çok üstünde asker beslenmektedir. Öyleki ABD gibi emperyalist - kapitalist sistemin jandarmalığını üstlenmiş emperyalist bir ülke toplam nüfusunun, % 1,6' sını silah altında tutarken, Türkiye'de bu oran % 1,7'dir. NATO üyesi F. Almanya'da ve İtalya'da bu oran % 0,8 ve % 0,7'dir. Ülkemiz nüfusunun yarısı okuma - yazma bilmezken, binlerce köyde okul yokken, yüzbinlerce lise mezunu üniversite kapılarında beklerken. milyarlarca lirayı askeri harcamalara yatırmak yerinde değildir. Yerinde olmadığı kadar halkımızın çıkarlarına da ters düşmektedir.

ELEYİCİ SİSTEM, EŞİTSİZLİK VE DENGESİZLİK İLE ATBAŞI GİTMEKTEDİR

Eğitimde eleyicilik, eğitimde eşitsizlik ve dengesizlikten ayrı düşünülemez.

Bugünkü eğitim sisteminin belirgin karekteristikleri olan bu üç ana nokta üniversite giriş sınavlarında da yansımıştır.

Toplam nüfusun büyük bir bölümünü oluşturan düşük gelir gruplarının çocuklarının üniversitelerde çok küçük oranlarda temsil edilmesi eşitsiz ve dengesiz bir eğitimin sonucudur. Tablo 3 ve 4'te yeralan bu rakamlar gerçeği somutlamaktadır. Tablo 3 ve 4'de yeralan rakamlarda toplam ortalama 7,17 olarak görülmektedir. Bu oran düşük olduğu kadar eskidir de. Yazımızın başında belirttiğimiz gibi bugün üniversiteye her 100 öğrenciden sadece 5'i girmektedir. Üstelik 7.17'nin içerisinde yüksek gelir gruplarının çocukları ve düşük gelirli çocukların temelli eşitsizdir. Denge sürekli olarak düşük gelirli aile gruplarından gelen çocukların aleyhine işlemektedir.

Eşitsizlik sadece gelir grupları ayırımına göre değil, kır/kent, lise/meslek lisesi, Doğu/Batı, normal lise/ayrıcalıklı lise ayrımlarına göre de çarpıcı görünümler almaktadır

İlk olarak köy/kent ayırımını ele alırsak karşılaştığımız tablo ürkütücüdür. 1974 yılı üniversite sınavlarına katılanların % 30,32'si köy kökenli, % 62,68'i kent kökenlidir. 1978 nüfus sayımı sonuçları ise ülkemizde nüfusun % 61,55'inin köyde, %38,45'inin kentte yaşadığını göstermektedir. Üniversite giriş sınavlarına köyden katılanların sayısındaki düşüklük, başarı oranında da aynı sonucu doğurmaktadır. Kazanma oranı köy kökenli gençlerde % 48,6, kent kökenli gençlerde % 52,7'dir.

Yukarıdaki istatistiki bilgiler köy - kent ayırımını gözler önüne seriyor. Ancak sorun sadece köy - kent sorunu değildir. Sorunun kentlerde çözümlendiği gibi bir durum sözkonusu değildir.

Kentlerin büyüklüğü, küçüklüğü, liselerin olanaksız veya ayrıcalıklı oluşu üniversite giriş sınavlarını kazanma şansı üzerinde doğrudan etkili olmaktadır.

Kentlere göre başarı oranını 1976 üniversite giriş sınavlarında bulmak mümkün; bu sonuçlara göre başarı oranı; Eskişehir'den katılanlar için % 15,92, Manisa için % 14,99, Ankara için, % 14,18, İstanbul için % 14,57'dir. Başarı oranının en alt sıralarında yeralanlar, her zaman olduğu gibi Güney - Doğu ve Doğu Anadolu kentlerinin liselerinden mezun olan gençler olmaktadır. % 6,84 ile Elazığ, % 7,49 ile Erzurum, % 7,29 ile Diyarbakır son sıraları paylaşmaktadır. Bu rakamlar, egemen güçlerin yıllardır sürdürdüğü ulusal ayrıcalık ve baskı politikasını, buna bağlı olarak kapitalizmin eşitsiz gelişimini yansıtmaktadır.

İkinci olarak genel lise/meslek lisesi ayırımına bir göz atalım. 1976 sınav sonuçlarına göre üniversite giriş sınavlarını kazananların % 76' sı lise çıkışlıdır. Diğer liselerin temsil oranıysa öğretmen liseleri için % 5,14, İmam Hatip liseleri % 1,3, Endüstri Meslek lisesi % 4,16, Ticaret liseleri % 6,49, Teknik liseleri % 1,8'dir.

Tek tek liseleri ele alacak olursak, belli başlı birkaç lisenin ilk sıraları tuttuğunu görüyoruz. Örneğin; 1976 istatistik bilgileriyle ilk sırada Ankara Fen Lisesi yeralmıştır. Hemen hemen her yıl birinciliği kimseye bırakmayan Fen lisesini, yine her zaman olduğu gibi özel Alman Lisesi, Robert Koleji, Arnavutköy Koleji, Tarsus Koleji, İstanbul Erkek Lisesi izlemektedir. Bu ayrıcalıklı liselere girme olanakları olmayan emekçi çocukları için istedikleri bölüme girmek çok güçtür. Onlar istedikleri bölüme değil, puanın tuttuğu bölüme kayıt yaptırmaktadırlar. 1967 yılında Üniversite ve yük-

TABLO 2: 1972-73 RAKAMLARIYLA TÜRKİYE'DE OKULLAŞMA ORANI

Okullar	Çağ nüfusu	Okula gidenler	Okullaşma oranı
İlkokul	5.849.000	5.268.811	% 90
Ortaokul	2.592.800	985.150	38
Lise	2.511.000	443293	17,7
Orta öğrenim genel toplamı	5.103.800	1.349.480	27,7
Y. Öğrenim	2.291.600	174.774	6.3

TABLO 3: BABA MESLEĞİNE GÖRE SEÇME SINAVINI KAZANMADAKİ FIRSAT EŞİTSİZLİĞİ

(Sınava giren kaç öğrenciden birinin kazandığı.)

S. Meslek	Memur	Sanayici	Tüccar	Esnaf	İşçi	Çiftçi	Toplam ortalama
4,62	4,98	5,21	5.81	7,44	2,28	12,62	7,17

TABLO 4: GELİR GRUPLARINA GÖRE SEÇME SINAVLARINDAKİ EŞİT SİZLİK (TL)

G. Grupları	999	1000-1999	2000-2999	3000-3999	4000-4999	5000-5999	6000	Top. Ortalama
Sınava giren kaç öğrenciden birinin kazandığı	12,46	9.08	6,43	5,19	3,98	4,25	3,98	7,17

EĞİTİME SON!

RENİM HAKKI

sek okullara kayıt yaptıranlardan ancak % 41'inin istediği bölüme girmesi bu gerçeği doğrulamaktadır.

Üniversite giriş sınavlarının görünen durumu, doğrudan sonuçlarının yanında bir takım yeni sorunlar da doğurmuştur. Özellikle özel yüksek okulların kapatılmasından sonra mantar gibi bitiveren özel dersaneleri, üniversiteye girişin doğurduğu en önemli sonuçlardan birisi olarak görmek gerekir.

Tablo 5 ve 6, üniversite hazırlık kurslarına kimlerin katıldığını ve kursa katılmanın üniversite giriş sınavlarını ne derece etkilediğini göstermesi açısından ilginçtir. Ancak tablolarda yeralan rakamların gerek eskiliği, gerek sınıfsal ayrışımı net olarak verememesi, sorunun gerçek boyutlarını sergilemeyi güçleştirmektedir.

TABLO 5: SINAV ÖNCESİ KURS GÖRME OLASILIĞI.

G. Grupları	999	1000-1999	2000-2999	3000-3999	4000-4999	6000	Top. Ortalama
Sınava giren kaç kişiden birinin kazandığı	14,09	8,87	6,15	4,99	3,85	3,85	6,86

TABLO 6: SEÇME SINAVINDAN ÖNCE KURS GÖRMENİN KAZANMA ŞANSINA ETKİSİ.

G. Grupları	999	1000-1999	2000-2999	3000-3999	400-49999	5000-5999	6000	T. Ortalama
Kurs gören	7,85	5,15	4,04	3,34	2,68	2,88	2,67	3,92
Kurs görmeyen	13,04	10,05	7,26	6,17	4,79	5,20	4,77	11,96

KAPİTALİST ÜLKELERDE YÜKSEK ÖĞRENİM HAKKI KISITLIDIR

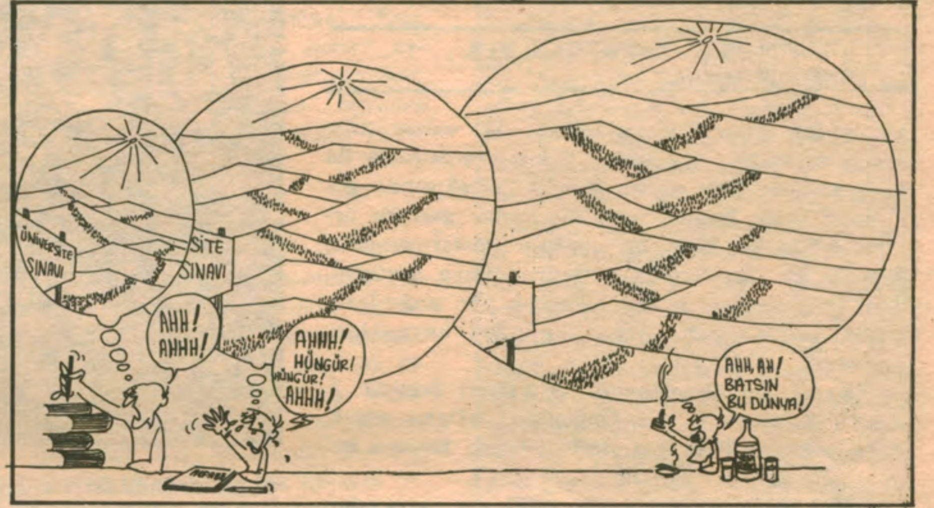
Üniversiteye giriş sınavlarının doğurduğu sonuçlar genel hatlarıyla budur. Bu sonuçlar, kapitalist toplum yapısına ve buna bağlı olarak eğitimin işleyişine uygundur. Kuşkusuz bu tablo sadece ülkemize özgü değildir; kapitalist toplum yapısına sahip olan tüm ülkelerde şu veya bu biçimde ortaya çıkan sonuçlardır. Örneğin gelişmiş kapitalist ülkelerin başında yeralan ABD' de yıllık geliri 3 - 10 bin dolar arasında olan aile gruplarının çocuklarından ancak % 20'si yüksek öğrenime devam edebilmektedir. Buna karşılık yıllık geliri 15.000 doları geçen aile grupları çocuklarının % 60'ı yüksek öğrenim görmektedirler. Diğer yandan yüksek öğrenime devam eden siyahların oranı beyazlara göre % 3'tür. ABD'de üniversiteye girenlerin oranı her yıl düşmektedir: 1960'ların başında oran % 9 iken, ikinci yarısında % 7,7'e, 1970'de % 5,9'a, 1970'lerin ikinci yarısında ise % 3'e kadar düşmüştür.

Azgelişmiş veya gelişmiş kapitalist ülkelerde de durum pek farklı değildir. **Şili**'de Halk Birliği Hükümeti zamanında 100.000 olan yüksek okul kontenjanı bugün 40.000'e indirilmiştir. 1975'te üniversite bütçesi bir önceki yıla göre % 40 düşürülmüştür. 1976'da yüksek öğrenim kurumlarına girebilenlerin sayısında bir önceki yıla göre % 40 azalma görülmüştür. **Brezilya** nüfusunun ancak % 0,2'si yüksek öğrenime devam edebilmektedir. Üniversitelerin % 55'i özeldir, ücretleri yıllık 1000 dolar civarındadır. Brezilya'da 1964 - 1976 yılları arasında eğitim bütçesinde % 60 düşüş görülmüştür. 1975 - 1976 öğretim yılında **İtalya**'da 740.000 yüksek okul öğrencisi vardı; fakat bunların yaklaşık olarak % 15 - 20'si okula devam etmektedir. Yüksek öğrenime başlayan 200.000 öğrenciden sadece 75.000'i mezun olabilmektedir. Aslında bu rakamlar da aldatıcıdır. Örneğin, Roma'da 15.000 kişilik kapasiteyle kurulan bir üniversitede bugün 150.000 öğrenci öğrenim görmektedir. **Fransa**'da ekonomik bunalımın 1976'larda derinleşmesi sonucu silah harcamalarını kısıtlamak yerine eğitim ödeneklerini kısıtlayan egemen güçler böylelikle ders saatlerinin ve öğretim üyelerinin azaltılması sonucunu getirdiler. Yine aynı yıllarda yaşam koşullarının ağırlığı nedeniyle üniversite öğrencilerinin 2/3'si okullarını bırakmak zorunda kaldılar.

Benzerlerini çoğaltabileceğimiz bu rakamlar da göstermektedir ki kapitalist ülkelerde gençliğin yüksek öğrenim hakkı egemen güçler tarafından gaspedilmektedir. Yüksek öğrenimde görülen eşitsizlik, eleyicilik ve dengesizlik kapitalist toplumun yapısından kaynaklanmaktadır. Nitekim bu gerçeği gören gençler ve öğrenciler günümüzde artan ölçüde sosyalizme doğru yönelmektedir. Sosyalist ülkelerin gençliğe ve öğrencilere sağladığı sınırsız olanaklar bu süreci hızlandırmakta, kapitalist ülkelerdeki gençlerin ve öğrencilerin sosyalizme yönelmesinde çekici bir merkezi oluşturmaktadır.

SOSYALİZM: EN GENİŞ ÖĞRENİM OLANAĞI DEMEKTİR

Kapitalist toplumun aksine sosyalist toplumda gençler ve öğrenciler gelecekteki mesleklerini seçmek için en geniş olanaklara sahiptirler. Gelecekteki mesleğin seçimi konusundaki bu olanaklar genel öğretim kurumlarının ilk basamaklarında veriliyor. İşte bunun somut iki örneği. **Polonya**'da temel eğitim bütün çocuklar için zorunludur. Eğitim merdiveninin ilk basamağı ana okullarıdır. 3 - 6 yaş arasındaki çocukların % 32'si okul öncesi eğitimden yararlanmaktadır. Bu oran her geçen yıl artmaktadır. 8 yıllık ilkokul döneminde, 4. sınıfa kadar olan sürede temel bilgiler öğretilir. Bunu 5 - 8. sınıflarda sistematik bir eğitim izler. Çocukların % 90'ından fazlası temel seviyeden sonra eğitimlerine devam ederler. Büyük

bir çoğunluğu (1973/74'te % 58,7'si) temel mesleki okullara ve tarımsal eğitim okularına devam etmektedirler.

Polonya'da yüksek öğrenim, ilerlemenin önemli bir alanını temsil etmektedir. 89 yüksek öğrenim kurumuna 400.000'den fazla genç kayıtlıdır. 1973/74'de işçi ve köy kökenli gençlerin yüksek öğrenime devam edenlerinin oranı % 44'ü buluyordu. Bu öğrencilere gelişmiş bir burs yardımı ve diğer devlet yardımları (yemek, pansiyon, örgütlenmiş tatil, sağlık vb. gibi) bulunmaktadır. Ayrıca mezuniyet sonrası eğitim de sözkonusudur. Özellikle tıp, mühendislik, öğretmenlik gibi mesleklerde 5 - 8 yılda bir bilgi tazeleyici dersler zorunludur.

İkinci bir örnek olarak ise **Sovyetler Birliği**'ni verebiliriz. Sovyetler Birliği'nde kent ve köy için tek programa göre kurulan tek genel öğretim veren okul, her genç insan için öğrenim merdiveninin de sınırsız şekilde yükselme olanakları açmaktadır. Gençlerin, gelecekteki mesleklerini seçimi, henüz daha çocukların eğilim ve yeteneklerini ortaya koymalarına yardım eden genel öğretim veren okullarda başlıyor. 8 yıllık zorunlu öğretimden genel orta öğretime geçiş esas itibariyle gerçekleşmiştir. Okulda mesleki yönelim sistemi, öğrencilerin ders süreci içinde çeşitli mesleklerle tanışmasını, okulların sanayi, tarım işletmeleriyle, bilimsel ve kültürel kuruluşlarla temaslarını ve özel mesleki yönetim bürolarının kapsamına alıyor.

Sovyet ulusal ekonomisinin genç işçilerle donatımında başlıca kaynak, devlet çapında gelişmiş öğrenim kurumları (600.000'den fazla), mesleki - teknik okullar ve tarım mekanizasyonu okulları ağıdır. Bu okullarda yaklaşık 2,5 milyon genç okuyor. Ve bunlar 1100 meslek dalında eğitiliyor.

Bugün dünyada okuyan tüm öğrencilerin 1/4'ü şimdi Sovyetler Birliği'nde bulunuyor. Yüksek okulların gündüz bölümünde okuyan Sovyet öğrencilerinin yaklaşık 3/4'ü devletten burs alıyorlar. Sovyet yüksek okullarına 1975 yılında 993.000 öğrenci kabul edilmiştir. Her yıl Sovyet yüksek okullarını 7000.000 genç bitiriyor. Ve yüksek derecede uzman diploması alıyorlar. Gerek yüksek, gerekse orta dereceli mesleki öğretim kurumlarının tüm mezunları, planlı dağıtım düzeyiyle çalışmaya yöneltiliyorlar. Yönetim, onlara uzmanlıklarına göre iş temin etmekle yükümlüdür.

SONUÇ

Verdiğimiz bu iki örnek bile, sosyalizmin kapitalizmden farklı olarak gençlere ve öğrencilere en geniş yüksek öğrenim olanaklarını sağladığını göstermektedir. Üniversiteye giriş konusunda bugün kapitalist ülkelerde ve Türkiye'de ortaya çıkan sorunların köklü çözümünün ancak sosyalizme yönelen bir yolda sağlanabileceği, böylelikle anlaşılabilir bir gerçek olarak karşımızda durmaktadır.

- **Fırsat eşitliğini ortadan kaldıran özel okul, dersane, paralı kurs gibi tüm ayrıcalıklı kurumlar kapatılmalıdır.**
- **Üniversiteye hazırlayıcı kurs olanakları tüm liseli öğrencilere parasız olarak sağlanmalıdır.**
- **Üniversite giriş sınavlarında başarılı olan öğrencilerin liseden mezuniyet durumları, üniversiteye girişini güçleştirici bir etken olarak ele alınmamalı, puanı yeterli olan öğrencilerin üniversiteye kaydı yapılmalıdır.**
- **Meslek lisesi mezunlarına liseli gençlerle eşit kontenjan ayrılmalı, öğrenim gördükleri dalda eğitim yapan üniversite ve yüksek okullara kayıtlarında öncelik tanınmalıdır.**
- **Mevcut yüksek öğrenim kurumları gerek nitelik gerekse nicelik olarak yetkinleştirilmeli, gelişmiş olanaklarla yeni öğrenim kurumları açılmalıdır.**
- **Eğitimde ayrıcalık ve eleyiciliğin kaldırılması yönünde kesin önlemler alınmalıdır. Öğrenimin her aşaması parasız olmalı, eğitim sistemi halktan yana yeniden düzenlenmelidir. Öğretmen açığı kapatılmalı, öğretmenlere kendi dallarında yetkinleşme olanakları sağlanmalıdır.**
- **Eğitimde de ulusal ayrıcalığa son verilmelidir. Eğitimde uluslara ve dillere eşitlik!..**

İGD 1. BÜYÜK KONGRESİ YENİ BİR ATILIM OLSUN! -2-

İGD, kuruluşundan bu yana hızla gelişti, serpildi. Bu hızlı gelişim, yığınsallaşma, işçi sınıfı hareketinin politik etkinliğinin artmasıyla koşut olarak yürüdü. Başta işçi yataklarında olmak üzere binlerce yeni üye kazanıldı. Anadolu'nun dört bir yanında İGD şubeleri birbiri ardına kuruldu. Toprağa atılan tohumun gelişim sürecini tamamlayıp binlerce meyveye durması kadar doğal bir olaydır bu. İGD'nin böylesine sağlıklı ve hızlı büyümesi, sadece 2,5 yıllık örgütlü savaşımın ürünü de değildir. Kökleri derindedir. Ulusal Kurtuluş Savaşı yıllarındadır.

İGD'NİN BUGÜN VARDIĞI YER YETERLİ MİDİR?

Bugün 30 bini aşan üyesi, 60'a varan şube sayısı ve etkilediği yüzbine yakın sempatizanı ile İGD, şimdiye dek ilerici gençlik hareketinde görülmemiş bir başarı kazandı. Hiçbir gençlik örgütü böylesine hızlı bir gelişim göstermemiştir. İGD'nin bu başarısı, onun doğru dünya görüşünden, gençliğin sorunlarını çözmek için ardıcıl savaşım vermesinden, örgütlülüğünden kaynaklanmaktadır.

Ancak, bugün ulaşılan yer yeterli değildir. 1. Büyük Kongre'nin ana belgisinin **«Daha güçlü, daha yığınsal İGD için ileri!»** olması boşuna değil.

Türkiye'de genç insanlar nüfusun yarısından fazlasını oluşturuyor. Milyonlarca genç örgütsüzlüğün acısını yüreğinde duyuyor. Gençliğin çözüm bekleyen sorunları dağ gibi önünde duruyor. Bu somut gerçek; İGD'ye, en geniş işçi - köylü - öğrenci gençliği hızla örgütlemek ve savaşıma katmak görevini yüklüyor. İGD, gençliğin ekonomik - kültürel - moral çıkarlarının koruyucusudur. Gençliğin bu dirimsel çıkarları ve haklarının tanınması için savaşım vermekte ve bunu politik savaşıma bağımlı kılmaktadır.

İGD DAHA DA YIĞINSALLAŞACAKTIR!

İGD, gençliğin yaşamsal çıkarlarının savunucusu ve koruyucusu olduğu için yığınsallaşacaktır. İşbirlikçi tekelci burjuvazinin, faşistlerin, maocu karşı-devrimcilerin, gençlik düşmanlarının koymaya çalıştığı engeller aşılacaktır.

Ancak, İGD yığınsallaşacaktır demekle iş bitmiyor. Bu kendiliğinden olacak birşey değil. Gençlik heyecanımızı, yaratıcı aklımızı, tüm özverimizi İGD'nin yığınsallaşması için ortaya koymak zorundayız. Nerede genç insanlar varsa, İGD orada boyvermelidir.

İGD'nin üye sayısının ve şube sayısının hızla artması, yığınsallaşmanın somut göstergesidir.

DAHA GÜÇLÜ İGD İÇİN YIĞINSALLAŞMA YETERLİ MİDİR?

Bir örgütün nicel olarak büyümesi, o örgütün güçlü olduğunu her zaman göstermez. Öyle örgütler vardır ki, yüzbinlerce üyesi olduğu halde, iç örgütlülüğün gevşek, disiplinsiz ve hantal olması nedeniyle toplumsal yaşamda hiç bir etkinliği yoktur.

Güçlülüğün ölçütü, **örgütlülük düzeyinin** yüksekliği ve niteliğidir. İGD'nin bugünlere gelmesinde sayıca az, ancak nitelikçe yüksek kadroların özverili çabalarını unutmamak gerekir. Bu kadroların özveri ve militan çalışmaları İGD'nin yığınsallaşma ve güçlenme yolunda ileri adımlar atmasını sağladı.

Yığınsallaşmaya koşut olarak kadrolaşmanın geri kalması, varolan kadroların her yere yetişememesi tehlikesini beraberinde getirir. Bir yandan kazanılan kadroların eğitimsizlikleri ve deneyimsizlikleri, varolan ve yetişen kadroların ideolojik - politik düzeylerinin hızla yükseltilmesini gerektiriyor.

Kadroların yetiştirilmesi ve yeteneklerine göre uzmanlaşıp istihdam edilmesi, yığınsallaşmanın zorunlu önkoşuludur. Yığınsallaşma ile güçlülük arasındaki bu diyalektik bağ iyi kurulabilmelidir. Aksi halde örgütün geleceği tehlikeye girer.

DEMOKRATİK MERKEZİYETÇİLİK ÖRGÜTSEL ÇALIŞMANIN TEMELİDİR

İGD, demokratik merkeziyetçilik ilkesini, demokrasi anlayışı temelinde titizlikle uyguladığı için hızla gelişti. Saldırıları boşa çıkardı. Merkezin kararlarını özveriyle yerine getiren İGD üyeleri, disiplinliliğin, örgüte bağlılığın en güzel örneklerini dost - düşman herkese gösterdi. İGD'yi diğer gençlik örgütlerinden ayıran, böylesi bir çalışmayı oturtabilmesidir. Örgüt, her kafadan ayrı bir sesin çıktığı bir kulüp değildir.

Örgütsel iç işleyiş sağlam temeller üzerine oturmalıdır. Kararların alınmasında yaygın ve etkin bir demokratiklik ön plana çıkarılırken, alınan kararların uygulamaya geçmesinde merkeziyetçilik yönü ağır basmalıdır.

İGD tüzüğü 1. Büyük Kongre'de yapılan değişikliklerle daha gelişti. Örgüt yapısını geliştirecek, ama daha esnek ve hareketli hale getirecek böylesine bir tüzüğe sahip olmak, demokratik merkeziyetçilik ilkesinin daha kolay uygulanabilir olması için yeni olanaklar açmaktadır.

Ne var ki, örgütlülük düzeyinin yükseltilmesinin sadece örgütsel iç işleyişin yetkinleştirilmesi ile sınırlandırılamayacağı açıktır. Yaşamın kendisi, sadece kadrolara yönelik çalışmanın sonuçta örgütü kitlelerden soyutlamaya götüreceğini göstermiştir. Aynı şekilde tam tersi konumlarda yeralmakta en az birinci yaklaşım kadar tehlikeli sonuçlara yolaçar. Örgütün yol gösterici işlevini yitirmesi, denetim, yönetim ve taban arasındaki etkileşimin iğreti temeller üzerinde oturması, bu zayıf halkanın ideolojik ve politik plana yansımasını birlikte getirir. Ki sonuçta ulaşılan nokta yine kitlelerden soyutlanma olacaktır.

KADROLAR VE YIĞINLAR

İGD bir kadro örgütü değil, gençliğin demokratik yığın örgütü olarak bugüne kadar genişliğine ve derinliğine çalışmayı uyum içerisinde sürdürmek için çaba göstermiştir. Yeni atılım döneminde de örgütsel çalışmanın bu iki yönü arasındaki diyalektik etkileşimi geliştirmek gündemdedir.

Bir yandan ilerici yurtsever gençlik hareketinin omurgasını oluşturan kadroların **eğitimi** ve yetiştirilmesi ile uğraşırken, bizim aynı zamanda tüm üyelerimizi, sempatizanlarımızı bir bütün olarak gençlik kitlesini eğitmek, onlara yol göstermek görevi ile sorumlu olduğumuz unutulmamalıdır.

Bu görevin yerine getirilmesinin, herşeyden önce, gençliğin sorunlarına işçi sınıfının bilimi açısından doğru yaklaşımla mümkün olabileceği açıktır. Bu konuda 1. Büyük Kongre kararları bizim için somut hareket noktası olmalıdır. Kongre kararlarının gerek bir bütün olarak, gerekse tek tek ele alınıp yerel özellikler açısından açımlanması, Kongre kararlarının hayata geçirilmesi, bizi yığınlara ulaştıracak tek yoldur.

Gençliğin en basit sorunlarıyla ilgilenmeden, çözüm yolları göstermeden onları eğitmek ve bilinçlendirmek görevimizi tam anlamıyla yerine getiremeyeceğimiz bilinmelidir. Ancak, **daima gençliğin sorunlarıyla ülkemizin genel sorunlarını birbirine bağlamalıyız.** Amacımız gençliği sadece kendi hakları uğruna değil, ülkenin genel sorunları doğrultusunda da harekete geçirebilmektir. Bu gençliğin ideolojik ve politik olgunluğunu geliştirecek önemli bir faktördür. Gençlik yığınlarını eğitmek ve bilinçlendirmek istiyorsak onları hem kendi hakları, hem de halkımızın genel hakları doğrultusunda eylem alanlarına çekmeliyiz. **Yığınlar eylem alanlarında savaşarak pişerler.**

SONUÇ

İGD 1. Büyük Kongresi'nin başlattığı yeni atılım döneminde ilerici yurtsever gençlik hareketinin yeni yeni mevziler elde edebilmesi yukarıda belirtmeye çalıştığımız görevlerin yerine getirilmesine bağlıdır. Görevlerimizi yerine getirmezsek ne olur? Bizim dolduramadığımız boşlukları, gençliğe düşman akımlar doldururlar. Gençlik düşmanı akımların daima işçi sınıfının yolunda yürüyen gençlik hareketinin boşluklarından yararlandıkları, uzanamadığımız alanlara sızmaya çalıştıkları hepimizin bildiği bir gerçektir. Eğer bugün faşistler, maocu faşistler ve maceracı sapık akımlar gençlik içerisinde belirli mevzileri elinde tutabiliyorlarsa, biz gençlik hareketindeki boşlukları dolduramadığımız içindir.

Bu akımlara kapılanları kurtarmak, işçi sınıfının yoluna çekmek önümüzdeki görevlerin başlıcasıdır. Ancak biz asıl çalışma alanımızı bugün henüz örgütlenmemiş olan milyonlarca gençlik yığınları arasına yaymalıyız. Görev iki yanlıdır. Ama politikleşmiş gençlik kesimleri içerisindeki kısır çekişmeler bize asıl görevimizi unutturmamalıdır. Fabrikalar, atelyeler, tarlalar, işletmeler, okullar; işte bizim eylem alanlarımız! Örgütlenmenin sivri uçları buralara yöneltilmelidir! Gelecek buralardadır!

DÜNYA SİLAHSIZLANMA KONFERANSINA DOĞRU BİR ÖNADIM :

BİRLEŞMİŞ MİLLETLER SİLAHSIZLANMA OTURUMU

Başta sosyalist ülkeler olmak üzere, tüm dünya halkları ve gençliğinin genel ve tam silahsızlanma için ardıcıl savaşımları sonucunda, 23 Mayıs'ta başlıyan ve 3 hafta sürecek olan BM Silahsızlanma Özel Oturumu 149 ülke temsilcisinin katılımıyla New York'ta yapılıyor. Devlet temsilcilerinin yanısıra, uluslararası demokratik örgütlerin temsilcileri de gözlemci olarak oturumlarda yeralmaktadır.

Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu da Özel Oturum'a silahsızlanma üzerine bir rapor sunmuştur. Dünya Barış Konseyi tarafından, üç yıl önce başlatılan imza toplama kampanyasının sonuçları Romesh Chandra tarafından Kurt Waldheim'a verilmiştir. Silahlanma yarışına son verilmesini, tam ve genel silahsızlanmayı amaçlayan «Yeni Stockholm çağrısıyla» 500 milyon imza toplanmıştır. Çağrıya imza atanların yarıdan fazlasının 18 - 30 yaş grubundan olması, gençliğin silahsızlanmaya verdiği önemi somut olarak göstermektedir. Bu oturum, barışsever güçlerin önerdiği Silahsızlanma Konferansı'nın başlangıcına doğru bir adım oluşturuyor.

Politik yumuşamanın askersel yumuşama ile derinleştirilmesini ve tamamlanmasını isteyen SSCB'nin Özel Oturum'a sunduğu silahsızlanma önerisi geniş yankılar uyandırmış, tüm barışsever güçlerin desteğini yanında bulmuştur. Özel Oturum'da SSCB Dışişleri Bakanı Andrei Gromyko'nun «**bizim karşılıklı yasaklamıyacağımız hiç bir silah yoktur**» demesine karşın, emperyalist güçler, Sovyetler Birliği ve Varşova Paktı'nın NATO'dan daha güçlü olduğunu belirterek, NATO'nun 1983 yılında Sovyetler Birliği'ne erişmesi için 100 milyarlık yeni silahlanma fonları oluşturuyorlar. Afrika'da ortak ordu kurmadan sözediyorlar. Emperyalist güçler ve maocular, Sovyetler Birliği'nin yayılmacı, saldırgan olduğu teranesini yayıyor, anti-komünizm ve anti-Sovyetizmi politikalarının temel taşı yapıyorlar.

NATO'cuların, çok - uluslu tekelerin bu gayretlerine karşın tüm dünya halkları ve gençliği silahlanma yarışına son verilmesini, gerçek silahsızlanmaya geçilmesini istiyor. Halkların ve gençliğin bu istemi soyludur. Silahlanma yarışına son verilmesi dirimsel öneme sahip bir sorundur. İki dünya savaşında 65 milyon insanı, bunun yanısıra ölçülemiyecek maddi ve manevi değeri yitiren insanlığın bu isteminin soylu ve dirimsel olmasının şaşılacak yanı yok. Ne var ki, günümüzde milyonlarca insanın açlıktan ölmesine, geri kalmışlığa, yoksulluğa, işsizliğe, eğitim olanaklarının yetersizliğine karşın, emperyalizm ve uluslararası gericilik silahlanma yarışını hızlandırmak için savaş kışkırtıcılığı yapıyor, Sovyet yayılması ve tehlikesinden sözediyor, bu soylu isteme karşı, gerici, saldırgan güçlere ve devletlere milyarlarca lira değerde silah satarak, Nötron bombası gibi «insancıl» kitle kırım silahları geliştirerek cevap veriyor.

Emperyalistler, Silahsızlanma Özel Oturumu'nu sıradan bir olay, silahsızlanmayı da başarılamayacak bir iş gibi gösteriyorlar. Ancak 149 ülke temsilcisinin oturumda yeralmaları ve çoğunun silahsızlanmadan yana tavır almaları, BM Silahsızlanma Özel Oturumu'nda dünya çapında bir Silahsızlanma Konferansı'nın yapılmasına katkıda bulunacak kararların alınacağının muştusunu veriyor. Çünkü, dünya halkları daha fazla silahlanmaya katlanmak istemiyor. Çünkü, bu dünyanın tüm ilerici, demokratik, barışsever güçleri dayatıyor.

Birleşmiş Milletler Örgütü Silahsızlanma Özel Oturumu, başta sosyalist ülkeler olmak üzere dünya barışsever güçlerinin başarısı, barış savaşımının kazanımıdır. Dünya Silahsızlanma Konferansı'nın toplanması yolunda atılan ileri bir adımdır.

AFGAN HALKIYLA DAYANIŞMA GÜÇLENSİN!..

Afgan halkı 27 Nisan tarihinde yapılan devrimle gericiliği ve feodal kalıntıları yoketme, köklü sosyo - ekonomik dönüşümleri gerçekleştirme yoluna girmiştir. DDGF, Afgan halkının kurtuluş ve ilerleme için, uluslararası gericiliğe ve emperyalizme karşı verdiği savaşıma, üye örgütlerinin uluslararası dayanışmalarını yükseltmeleri, tüm olanaklarıyla destek göstermeleri için «Afganistan'la Dayanışma Üzerine» başlığıyla aşağıdaki bildiriyi yayınlamıştır :

«Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu, Afganistan'daki demokratik ve ilerici güçlerin utkusunu selamlamada dünyadaki tüm ilerici güçlere katılır. Afganistan yurtsever güçlerinin başarısı, yüz yıllardır süren feodal yönetimi yıkmış ve ülkede köklü sosyo - ekonomik dönüşümlerin yolunu açmıştır. Afgan halkı ve gençliğinin gericilik ve karanlık güçler üzerindeki başarısı, tüm özgürlük, barış, demokrasi ve toplumsal ilerleme yanlılarının coşkulu desteğini kazanmıştır.

Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu, Demokratik Cumhuriyet'in kurulmasına, Afganistan Devrimci Hükümeti'nin bildirisinde belirttiği gibi, onun ilerici ve demokratik geleneğine büyük önem vermektedir.

DDGF, Afganistan Devrimci Konseyi, halkı ve gençliğiyle, yoksulluk, açlık ve bilgisizliği, feodal kalıntıları, toplumsal ve ekonomik geri kalmışlığı yoketme gayretiyle sıcak dayanışmasını belirtir. DDGF, Afgan Hükümeti'nin ilan ettiği, anti-emperyalist savaşıma sarsılmaz bağlılık ve barış, demokrasi savaşımını sürdürme politikasını selamlar.

DDGF, dünya demokratik gençliğini, özellikle üye ve dost örgütleri, tüm olanaklı yol ve araçlarla, Afganistan devrimci hükümeti, halkı ve gençliğine dayanışma ve destek göstermeye çağırır.»

Türkiye ilerici gençlik hareketi Afgan devrimini «kanlı darbe» olarak niteleyen emperyalizmin, gerici güçlerin ve maocuların karalama kampanyasını yıkmak için Afgan halkı ve gençliğiyle uluslararası dayanışmasını yükseltecektir. Afgan halkıyla dostluğumuz köklüdür. Bunun temelleri kurtuluş savaşımız sırasında atılmıştır. Afgan halkı ve gençliğinin savaşımı, tüm dünya ilerici güçlerinin olduğu gibi, Türkiye ilericilerinin, gençlerinin de savaşımıdır. Onların utkusu bizim utkumuz olacaktır.

HİNT OKYANUSU BARIŞ GÖLÜ OLACAKTIR!.

Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu, ABD ve Avustralya'nın Hint Okyanusu'nda planladığı manevra girişimlerini kınamak, bu yönde uluslararası kamuoyu yaratmak, üye ve dost örgütleri harekete geçirmek amacıyla «ABD ve Avustralya'nın Hint Okyanusu'nda Önerdiği Ortak Manevralar Üzerine» başlığı altında aşağıdaki bildiriyi yayınlamıştır :

«ABD Başkan Yardımcısı'nın, Avustralya Başbakanı ile görüşme için Canberra'da bulunduğu sırada ABD ve Avustralya'nın Hint Okyanusu'nda en kısa zamanda, ortak askersel tatbikatlar yapacağını açıklaması dünya kamuoyunu şaşkına çevirdi. Bu açıklama, dünya barışsever güçlerinin Hint Okyanusu'nu bir barış bölgesi yapma istemini desteklemek için, görüşlerini yükselttikleri döneme rastlamaktadır. ABD Başkan Yardımcısı'nın bu bildirisi, Birleşik Devletler emperyalistlerinin Asya ve Afrika ülkelerine, özellikle kıyı devletlere, karşı emellerini bir kez daha göstermektedir.

Kıyı devletlerin halkları ve gençliğinin Hint Okyanusu'nu barış bölgesine dönüştürme yönündeki haklı istemini ardıcıl destekleyen Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu, ABD emperyalizminin önerdiği bu saldırgan manevrayı şiddetle mahkûm eder. Kıyı devletlerin halkları ve gençliğinin davasına DDGF'nin verdiği destek, Hint Okyanusu üzerine Madras Konferansı ve DDGF 10. Kongresi gibi, birçok eylemlerde görülmüştür. DDGF, ABD ve Avustralya hükümetlerinin bu girişimini, dünya barışına ve güvenliğine karşı bir saldırı olarak nitelemektedir.

DDGF, ABD Yönetimi'nin bu saldırgan girişiminden vazgeçmesini ister. DDGF Bürosu, Hint Okyanusu'nu barış bölgesine dönüştürmek, saldırgan üsleri (özellikle Diego Garcia'daki) söküp atmak istiyen bölge halkları ve gençliğiyle dayanışmasını bir kez daha belirtir.

DDGF, üye örgütlerini ve tüm demokratik ve ilerici gençlik ve öğrenci hareketlerini, Hint Okyanusu ülkelerinin halkları ve gençliğiyle dayanışma eylemlerini daha da güçlendirmeye çağırır.»

Diğer konularda olduğu gibi bu konuda da Türkiye'nin ilerici, barışsever gençleri ellerinden gelen herşeyi yaparak, somut, canlı dayanışmalarını yükselteceklerdir. Şili ile, Güney Afrika, Filistin, Vietnam halkları ve gençleriyle dayanışmada olduğu gibi.

FESTİVAL HAREKETİNE KARŞI OLANLAR NAZIM'A SAHİP ÇIKAMAZLAR!..

Anti-komünizmi, anti-Sovyetizmi kendisine bayrak eden «Karanlık» bir yayın organının başyazarı son günlerde 11. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali'ne, ev sahibi Küba'ya ve Kastro'ya karşı karalama işini üstlendi. Yazısında, dünya gençliğinin en yüksek forumu olan 11. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali'ne katılacak olan Türkiye gençliğine de düzmeceler dizdi. Bu karanlık güçlerin Festival hareketine, uluslararası gençlik hareketine ve Türkiye ilerici gençliğine karşı düşmanlıkları yeni bir şey değil. Daha öncede bu «Karanlık» gazetenin politikasını izleyen «Halkın Sesi», Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu ve Festival hareketine karaçalmak için bir demece dört elle sarılmış, bunu kullanmıştı.

Ellerine geçen tüm olanaklarla Festival hareketini kötüleyen maocular, Festival hareketinin tanınmış kişilerinden ve Türkiye işçi sınıfının savaşeri Nazım Hikmet'e sahip çıkmaktan da geri durmuyorlar.. Aynı sayfalarda Nazım'ın 3. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali'nde çekilmiş fotoğrafını yayınlıyorlar. Bu çelişkili durum, maocuların tecrid olduğunu, içinde bulundukları çıkmazı gösteriyor. Ancak işçi sınıfı hareketine, halkımızın davasına damgasını vurmuş kişilerin yazılarına, şiirlerine sayfalarında yer vermekle bu tecridi aşma olanağını yaratacaklarını sanıyorlar. Ancak biz, 1965 yılında sözde «Kültür Devrimi» sırasında Pekin meydanlarında Nazım Hikmet'in kitaplarının yakıldığını unutmadık, unutmayacağız. Maocuların sahtekârlıklarını, düzenbazlıklarını sergileyecek, onların karanlık yüzlerini açığa vurmaya devam edeceğiz.

İŞÇİ SINIFININ İKİ YİĞİT SAVAŞÇISI VE SANATÇISI

NAZIM HİKMET VE ORHAN KEMAL

2 - 3 Haziran Türkiye işçi sınıfının iki yiğit savaşçısı ve sanatçısı, Nazım Hikmet ve Orhan Kemal'in ölüm yıldönümleridir. Nazım Hikmet ve Orhan Kemal tüm yaşamları boyunca dünya halklarının dostluğu, kardeşliği, barış ve sosyalizm için, işçi sınıfının uluslararası dayanışma ilkelerine şaşmaz bir bağlılıkla kalemlerini işçi sınıfından, emekçi halktan yana kullandılar.

Orhan Kemal 8., Nazım Hikmet 15. ölüm yıldönümlerinde anılırken, fabrikalarda bayrak, meydanlarda türkü, salonlarda halay oldular. Bugün ülkemizde keskinleşen sınıf savaşımı, tüm ilerici - yurtsever güçlerin eylem ve cephe birliği yolunda attığı dev adımlar Onların omuzlarında yükseldi. Türkiye işçi sınıfı ve ilerici gençlik bu ölümsüz savaşçıları unutmuyor. Anılarını, savaşımlarını yaşatıyor, tanıtıyor. Kavgada kararlılıklarını, ödünsüz tutumlarını örnek alıyor.

İŞÇİ SINIFININ İKİ SAVAŞÇISI: NAZIM HİKMET VE ORHAN KEMAL

Nazım Hikmet 1902 yılında Selanik'te doğdu. 19 yaşında, işgalci, emperyalist güçlere karşı koymak için bir gemiyle Anadolu'ya geçti. İnebolu'da Marksist - Leninist işçilerle tanışması yaşamında büyük bir önem taşır. Nazım ilk defa Marks'ın, Engels'in, Lenin'in adlarını onlardan duydu. Baskılar, kan, savaş ve acılar yoğurdu Nazım'ı! 1923 yılında «Hiçbir şeyden saflarında olmak kadar övünmediği» Türkiye Komünist Partisi'ne girdi. Ve ölünceye kadar MK üyeliğinde kaldı. Hapislere düştü, zindanlara atıldı. Ömrünün 17 yılını zindanlarda geçirdi. 1950 yılında serbest bırakılmasına rağmen gerici güçler O'nu rahat bırakmadılar. Saldırdılar yok etmek için Nazım'ı! Bu baskılar karşısında Nazım 1951 yılında ülkesinden ayrılmak zorunda kaldı. Aynı yıllarda komünistlere ve tüm ilericilere karşı yığınsal bir tutuklamaya girişildi. Nazım son nefesine kadar Türkiye işçi sınıfı hareketine bağlı kaldı. 1951 yılında III. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali'ne onur konuğu olarak katılan, Uluslararası barış ödülünü alan Nazım Hikmet Dünya Barış Konseyi üyesi ve Uluslararası Barış Ödülleri Jürisi Başkanı'dır aynı zamanda.

Orhan Kemal 1917 yılında Adana'da dünyaya geldi. Babası Suriye ve Lübnan'a sürgün edilince okuldan ayrıldı, işçiliğe başladı. Ekmek, emek ve sınıf savaşımıydı bu! Sefalet, baskı hiç bir şey Orhan Kemal'i yıldıramadı. Kalemini, sanatını savaşımında bir silah yaptı; yazdı barış, kardeşlik ve sosyalizm için! Yazdı yaşanası bir dünyayı, baskının, ezginin olmadığı bir dünyayı elleriyle kurmak için!.. Yaşamının 5 yılını hapislerde, zindanlarda geçirdi. Bursa Hapishanesi'nde Nazım'la geçen 3,5 yıl yaşamında bir dönüm noktası oldu. Nazım gibi, Orhan Kemal de Adana İl Sekreterliğini yaptığı partisine, tüm inancıyla sonuna kadar bağlı kaldı.

İŞÇİ SINIFININ DÜŞMANLARI SAHNEDE!

Uzun yıllar tüm gerici, sömürücü güçler, maocular, sermayenin kalemşörleri Nazım'ı, Orhan Kemal'i binbir çeşit oyunlarla sıradan bir sanatçı olarak göstermeye çabaladılar. Onları «sanatçı» olarak kitapların sararmış sayfaları arasına, kütüphane köşelerine hapsetmeye çalıştılar. Gelişen toplumsal hareket, işçi sınıfının gün be gün artan etkinliği onların heveslerini kursaklarında bıraktı. Oyunlarını boşa çıkardı!

Bugün de bu türlü oyunlar tezgahlanıyor. Maocular, sermayenin «sol» görünümdeki bu vurucu güçleri Nazım'a, Orhan Kemal'e sahip çıkmaya çalışıyorlar. Adı «Aydınlık», kendisi karanlık olan maocu, karşı-devrimci gazete 2 Haziran günü arka sayfasını tüm olarak Orhan Kemal'e, 3 Haziran günü ise arka sayfasının yarısını Nazım Hikmet'e ayırdı. «Revizyonist Şair» dedikleri Nazım'a!.. Büyük puntolarla, Orhan Kemal'in en büyük romancımız, Nazım'ın işçi sınıfımızın büyük şairi olduğunu yazdılar. Neden? Nasıl oluyor da sözde «Kültür Devrimi» diyerek Marksist - Leninist ustaların, dünyanın en büyük sanatçılarının, Nazım Hikmet'in yapıtlarını faşistler gibi tomar tomar sokaklarda yakan Pekin yönetiminin ülkemizdeki sözcüleri Nazım'ı bu kadar yüceltiyorlar? Hergün ağız dolusu salya ile Türkiye işçi sınıfı hareketine saldıranlar, maocular, likidatörlere, karşı-devrimcilere karşı amansızca savaşmış olan Orhan Kemal'e nasıl oluyor da «en büyük romancımız» diyebiliyorlar? Neden, sermayenin 12 Mart'lardan tanınan has adamı, maocu provokasyon yuvasının başı Doğu Perinçek bir yandan, Nazım'ın 1951'de katıldığı Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali'nde çekilen fotoğrafını yayınlarken, diğer yandan, «DEV-GENÇ'in İGD ile beraber Küba'nın başkenti Havana'da yapılacak bir gençlik kongresine çağrıldığını okuyunca aklımdan bunlar geçti. Bu çağrı hiç şüphesiz DEV-GENÇ için övünülecek birşey değil, tam tersine üzerinde uzun uzun düşünülmesi gereken bir olay. (Aydınlık 5 Haziran 1978)» diyerek 11. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali'ne ve Türkiye ilerici - devrimci gençliğinin gelişen eylem birliğine saldırıyor. Bunlar sıradan, önemsiz saldırılar değildir! Ayakları altındaki toprağın kaymakta olduğunu gören maocuların son çırpınışlarıdır. Maocular her geçen gün kitlelerden soyutlandıkça, faşistlerin yaptığı gibi demogojinin, ikiyüzlülüğün en bayağısından medet umuyorlar. Orhan Kemal'lere, Nazım Hikmet'lere sarılıyorlar. Onların kitlelerde yarattığı saygınlığı sömürmek, bu saygınlıktan pay çıkarmak istiyorlar. Oyun açıktır! Fakat sökmeyecektir! Ne yapsalar bu oyunlar maocuların yok olmasını, «Aydınlık» adlı paçavra gazetenin batmasını engelleyemeyecektir.

İlerici - yurtsever gençlik ölümlerinin yıldönümlerinde Nazım Hikmet'i ve Orhan Kemal'i anıyor. İşçi sınıfının bu yılmaz savaşçılarını kalplerinde, savaşımlarında yaşatıyor, eylemlerine bayrak yapıyor!

AYAĞA KALKIN EFENDİLER

Behey! kaburgalarında ateş bir yürek
yerine,
idare lambası yanan adam;
Behey armut satar gibi
sanatı okkayla satan sanatkar!
Ettiğin kâr
kalmayacak yanına!
Soksan da kafanı dükkanına,
dükkanını yedi kat yerin dibine soksan;
yine ateşimiz seni
yağlı saçlarından tutuşturarak
bir türbe mumu gibi damla damla eritecek!
Çek elini sanatın yakasından
çek!
çekiniz!
Bıyıkları pomadalı ahenginiz
süzüyor gözlerini halâ
"Koyda çıplak yıkanan Leyla'ya" karşı!
Fakat bugün
ağzımızdaki ateş borularla
çalınıyor yeni sanatın marşı!
Yeter artık Yenicami traşı,
Yeter!
Ayağa kalkın efendiler...

NAZIM HİKMET

FAŞİSTLER İBRAHİM GÜNGÖR'Ü KATLETTİLER

8 Haziran günü faşist cinayet şebekeleri ilerici genç karikatürcü İbrahim Güngör'ü katlettiler. Güngör fırçasını işçi sınıfının savaşımıyla birleştiren, karikatürlerini yaşanası bir dünyayı kurmak için kendisine silah yapan bir karikatürcüydü. İşçi sınıfımızın, emekçilerin günlük gazetesi «Politika»da çiziyordu. Dayanışma gecelerinde, MESS'e karşı fabrika duvarlarına çizdiği karikatürler O'nun yiğit metalurji işçileriyle dayanışmasının somut ifadeleriydi.

1959 doğumlu olan ilerici karikatürcü İbrahim Güngör'ün faşistlerce katledilmesi, ülkemizdeki faşist saldırıların ilerici sanata ve sanatçıya da yönelik olduğunun açık göstergesidir. Onlar güzelden, iyiden yana herşeye düşmandırlar. Bu gerçek ilerici sanatçıların da anti-faşist savaşıma tüm güçleriyle katılmalarının gerekliliğini gözler önüne sermektedir.

Yiğit savaşçı, genç karikatürcü İbrahim Güngör'ü ilerici gençlik unutmayacak, anısını yaşatacaktır.

ORHAN KEMAL'DEN...

1966 yılında Varlık Dergisi'nde çıkan, Orhan Kemal'in sanat üzerine konuşmalarını içeren yazıdan bir bölümü aşağıda yayınlıyoruz:

«Toplumcu bir yazar, 'Materyalist bir felsefe'ye sahiptir şüphesiz. Ama bu materyalizm, metafizikçi yönü de bulunan bir materyalizm olmayıp, 'diyalektik materyalizm' dir. Buradan hareket eden müessir, yani yazar, eserleriyle de bu hareket noktasına paralel olacaktır. (Varlık 15.1.1966)

«Sanatımın amacı... Şöyle özetlemekte bir sakınca var mı acaba? Halkımızın, genel olarak da insan soyunun müsbet bilimler doğrultusundaki en bağımsız koşullar içinde, en mutlu olmasını isteme çabası.

Ünlü Lincoln'ün demokrasi tarifi gibi: 'Halkın, halk için, halk tarafından yönetimi' der O. Biz de neden şöyle demeyelim? 'İnsanlığını, insanlık için, insanlık tarafından, insanlık için yönetilme çabası adına sanat!» (Varlık 1.8.1970)

«Hangi türden olursa olsun sanat eserinin, onu yaratan sanatçının fikri aşamasından gelen bir 'propaganda' aracı olmamasına imkan var mı? Toplumcu bir yazarım demiştim. Toplumcu bir yazar da, düzensizliğini yerdiği bir toplumun düzene girmesini istemekle o toplumu teşkil edenlerden 'herbirinin' ekonomik hürlüğünü istiyor demektir. Bu istem, bu isteme karşı olan 'çıkarcılar'a' yani mutsuz insanların mahşeri içinde yalnız kendi mutluluklarını düşünen, ellerine geçirmişlerse bunu kaçırmak, başkalarıyla paylaşmak istemeyenlere karşın olacağından, davranış elbette politiktir ve şüphesiz tiyatro yazarı, eserleriyle fikirlerini savunuyordur. Ama bu savunu bir ekonomi, bir sosyoloji, bilmem hangi bilim kitabı kuruluğunun bilimsel kesinliğiyle değil, söz sanatının sahneye uygulanmış ve estetik yönü ön plana alınmış, artistik bir savunusu olabilir. Yani sanatçının tutumu 'Eğlendirici' olmaktan çok, 'düşündürücü' olmalıdır. Ya da bir başka deyimle, gerekiyorsa, 'güldürüp ağlatarak düşündürmeli'dir. (Varlık 15.1.1966)

BİZİM KÖŞEMİZ

GERİCİ-FAŞİST ÇEVRELER ANTAKYA'DA NEYİN PEŞİNDELER?

Antakya'da faşist çetelerin çıkarttıkları son olaylar tehlikeli bir gelişmeyi gözler önüne sermiştir. Gericilerin, faşistlerin kışkırtmasıyla uzun zamandır süregelen ve gittikçe artış kaydeden olaylar dizisi Antakya'nın patlamaya hazır bir barut fıçısı durumuna getirildiğini apaçık göstermektedir. Türk Ocakları'nda örgütlenmiş bir avuç MHP'li faşist «Alevi-Sünni» ayrılığını körükleyip, emekçileri birbirine kırdırmak için kanlı bir provokasyon yolunu izlemektedir. Antakya emekçi halkının kin ve nefretini kazanmış Türkeşçi faşistlerin kanlı saldırıları yalan ve dolana dayalı faşist demagojiyle atbaşı gitmektedir. Faşist komandoların, faşist polislerin de desteğini alarak saldırılarını artırmaları dikkati çekmektedir.

YENİ BİR MALATYA MI?..

Gerici güçler Antakya'nın yapısını kirli amaçları için kullanmaya özen göstermektedirler. Bilindiği gibi Antakya ve çevresinde genel olarak Sünni ve Alevi yurttaşlar yaşamaktadır. Bu iki mezhebe mensup yurttaşlar arasında düşmanlık tohumları serpilmektedir. Ne var ki, mezhep, dil, din, ırk ayrımı gözetmeksizin emekçileri sömürüp ezen ortak düşmana karşı savaşımın birlikte verilmesi gerçeği birçok yerde iki mezhepten yurttaşları kaynaştırmıştır. Ama olumsuz etkileri tümden yokedilememiştir. İşte faşizm özlemcileri, Türkeşçiler, gericiler bu zayıf halkadan yararlanmak için çırpınmaktadırlar. Uydurma, dipsiz söylentiler yayarak kışkırtmalara ortam hazırlamaktadırlar. Faşist komandolar camilere bomba yerleştirip ardından «Komünistler camileri bombalıyor» yaygarasını basmaktadırlar. Kendi adamlarının evlerini bombalayıp bunu kışkırtmalarında malzeme olarak kullanmaktadırlar.

Demirellerin, Türkeşlerin peşine takılmış bir avuç gerici - faşist, 6 Haziran'da Antakya'nın esnaf ve zanaatkârlarını hükümete, daha da çok ilerici - demokratik güçlere karşı kışkırtıp sokağa dökmek ve böylece kanlı olaylar düzenlemek için kentte terör estirdi. Ertesi günü Eğitim Enstitüsü ilerici öğretmenlerine bıçak ve zincirlerle saldırıp biri ağır olmak üzere birçok öğretmeni yaraladılar. Perşembe günü de çarşıyı dolaşarak, «Bugün Alevilerin pazara geliş günüdür. Köylerden silahlarıyla gelecek Aleviler dükkan ve mağazaları yakıp yıkacaklar» diye yalan haber yaydılar. Kaçak silah arama gerekçesiyle jandarmaların bazı Alevi köylerine yönelik baskıları yoğunlaştırmalarına malzeme hazırladılar.

CHP ağırlıklı Hükümetin, tüm kudurmuşluğuyla sürüp giden faşist tırmanış karşısındaki ürkek, sallantılı, faşistlere ödün veren politikası Antakya'da tamamen sağa rota kırmış biçimde kendini göstermektedir. Antakya Valisi her tutumuyla gerici - faşistlere boyun eğmekte, faşist komandoların saldırılarını artırmalarına göz yummaktadır. Şehirde terör estirenlerin, can ve mal güvenliğini ortadan kaldıranların, şehri tehlikelerin eşiğine getirenlerin bir avuç ülkücü faşist olduğu gerçeğini görmezlikten geliyor. Faşist saldırganları değil, saldırıya uğrayan ilerici, devrimci gençleri gözaltına aldırıyor. Faşist polislerin, MHP'li ve çoğu dışardan getirilip Eğitim Enstitüsüne yerleştirilen faşist komandolara arka çıkmalarına ses çıkarmıyor. Ve tüm bunlar can güvenliği ve öğrenim özgürlüğünü sağlama (!) adına yapılıyor.

Durum böyleyken Vali, faşist saldırganların yuvalandıkları örgütlere el sürmüyor, bunların yerine faşist komandoların boy hedefi seçtikleri demokratik örgütlere anti-demokratik baskılar yağdırıyor. Kargaşalığa, bireysel terörizme karşı olduğunu her fırsatta kamuoyuna duyuran İGD Antakya Şubesi'nin valilikçe kapatılması bunun somut örneğidir. Vali, kapatma kararıyla faşistlere ödün vermiş, kanlı saldırılarını artırmaları için onlara yeşil ışık yakmıştır. Bu karar anti-demokratiktir, demokrasiden yana olmakla hiç ama hiç bağdaşmaz.

Bir kısmını sıraladığımız olaylardan çıkan sonuç şudur ki, yetkililer Antakya'da, Malatya tipi olayların patlama noktasına geldiği bir sırada duruma seyirci kalmakla, altından zor kalkılabilecek kötü sonuçların doğmasına neden olabilecek bu tutumlarıyla gerici - faşist güçlere yolu açmaktadırlar. Faşistlerin değirmenine su taşıyan bugünkü tutumlarını değiştirmedikleri takdirde doğacak tüm olayların sorumluları kendileri olacaklardır. Yetkililerin bugünkü tutumu ateşle oynamak demektir. Hükümet bu duruma en kısa zamanda eğilmeli ve Antakya'nın patlamaya hazır bir barut fıçısı durumundan kurtarılması için etkin, emekçi halktan yana önlemler almalıdır. Bu sorun ertelenemez, geçiştirilemez.

BİRLİK VE UYANIKLIK ZORUNLUDUR!..

Antakya'da, kanlı olayların çıkmasını önlemede, Hükümete de görev düşmesine karşın temel görev, ilerici - demokratik güçlere düşmektedir. Bu tehlikeli duruma dur demenin yolu farklı politik görüşlere sahip güç ve kuruluşların eylem birliği yapmasından geçer. Birliğe yanaşmamak emekçi halkın yazgısıyla oynamaktır. Karşı-devrimciliğe, faşizm güçlerine destek olmaktır. Ödev: Birlik ve uyanıklığı yükseltmektir!..

ANTAKYA'LI BİR GRUP İLERİCİ YURTSEVER GENÇ

bir maocu-bozkurt daha faşist bozkurt oldu!

Okulumuzun birim derneği olan KİM-DER'in yönetim kurulu 1977-78 döneminde yapılan kongrede maocu Halkın Kurtuluşu grubunun eline geçti. Okulumuzun birim derneğini kendi karşı-devrimci görüşlerini yaymak için bir araç olarak kullanan Halkın Kurtuluşu maocuları kitleyi göz göre göre önceden hazırlanan tertiplerin içine soktular. Öğrenciler arasındaki birliğin dağılmasına neden oldular. Kitlenin önderliğini yaptıklarını söyleyerek, anti-faşist birliğe büyük zararlar verdiler. Bunun en belirgin örneğini Kimya 1. sınıflar yaşamıştır.

Okulumuzda halen bir dağınıklık hüküm sürmektedir. Kantinimiz faşist bozkurtlarla, maocu bozkurtların önceden hazırladıkları bir tertip sonucu kapatılmıştır. Böylece kitleyi toplu tutmanın önüne geçmek istemektedirler. Okulun yanında bulunan ve kendilerinden başka hiçbir devrimci, ilerici öğrenciyi sokmadıkları kahveye demokrat kitleyi çekmeye uğraşmaktadırlar. Kahvede oturmayı sevmeyen demokrat kitle dağınıklık için dedir. Okulda faşistlerin saldırıları azgınca sürmektedir.

Maocuların faşistlerden yana tavırları, okul temsilciliği yerine seçilen 3 kişilik komitede yer alan maocunun ilerici öğrencilere karşı davranışları ile gözler önüne serilmiştir. Faşistlerin olay çıkarttığı bir gün KİM-DER yönetim kurulu tarafından atanan bu maocu temsilci faşistlerle birlikte devrimci öğrencilere saldırmıştır. Bu saldırı öncesinde de sınıf toplantılarında «Faşistlere saldıralım!» diyerek kitleyi açık bir provokasyona itmek isteyen maocu temsilcinin bu tavırları KİM-DER yönetimi tarafından gizlenmeye çalışılmaktadır. Ama ne yapsalar faydasız! Tüm ilerici - yurtsever öğrenciler onların karşı-devrimci niteliklerini artık bilmektedirler. Öte yandan fotoğrafta gösterilen maocu bozkurt, faşist bozkurt olarak saldırılarını sürdürmekte, üstlendiği görevi yerine getirmektedir. Tüm bu gelişmeler aslında yeni şeyler değildir! Maocuların bu nitelikleri ilerici güçler tarafından açık olarak başından beri belirtilmiştir. Okulumuzdaki gelişmeler bu gerçeğin somut bir örneğidir.

E.E.Y.O.
İLERİCİ YURTSEVER
ÖĞRENCİLERİ

ege üniversitesi'nde saldırılar

Türkiye'de sadece gençlik içinde varlığını sürdürebilen ve eriyip gitmekte olan maocular yok olmamak için her yola başvuruyorlar.

«Gençliğe can güvenliği ve öğrenim özgürlüğü» diye bar - bar bağıran, fakat söyledikleri sadece lafta kalan burjuvazinin «sol» görünümündeki bu vurucu güçleri, kendileri gibi düşünmeyenlerin, işçi sınıfının yolundan yürüyen gençlerin okula girmesini engellemeye çalışıyorlar. Anti-faşist, anti-emperyalist ilerici, yurtsever gençler üzerindeki baskı ve terör alabildiğine sürüyor.

İlerici gençlik hareketinin gelişiminden korkuya kapılan maocular, ilerici gençlerin her hareketinden telaşa kapılmakta, onları baskı yoluyla yıldırmaya çalışmaktadırlar. Son günlerde Üniversite Kampüsü içindeki bazı fakültelerde okuyan ilerici - yurtsever öğrenciler üzerinde yoğunlaştırılmak istenen baskılar bunun somut örneğidir.

İGD'nin yığınsal olarak katıldığı 1 Mayıs 1978 ve bunu izleyen görkemli 1. Büyük Kongresi'nin başarısı, maocuları burjuvazi kadar rahatsız etmiştir. Çünkü onlar biliyorlar ki, İGD ne kadar çok gelişir ve yığınsallaşırsa onların sonu o kadar çabuklaşır.

Ancak faşistler tarafından uygulanan baskı yöntemlerini ilerici öğrenciler üzerinde aynen uygulamaya çalışan maocular öğrenci kitlesinin nefretini kazanmaktadırlar.

Bütün saldırı ve baskılara karşın, işçi sınıfından ve onun başarılarından aldığı güçle savaşım veren ilerici gençleri maocular da durduramayacaklardır. Her geçen gün önündeki engelleri yıkan ve daha geniş gençlik yığınlarını kucaklayan İGD, burjuvazinin ilerici hareketin önüne çıkardığı bir engeli olan maocu hareketi de aşacaktır, aşıyor.

EGE ÜNİVERSİTESİ'NDEN BİR
GRUP İLERİCİ - YURTSEVER
ÖĞRENCİ

Masum yüzlü çocuklar Arjantin'deki faşist cuntanın gerçek yüzünü saklayamazlar.

DÜNYA FUTBOL KUPASI ARJANTİN-78

HAYDİ ARJANTİN HALKIYLA DAYANIŞMAYA!

«YÜZYILIN OYUNU»

Tüm ülkelerde kitleleri en çok etkileyen bir spor dalıdır futbol. Milyonlarca kişi, deyim yerindeyse futbolla yatıp futbolla kalkmaktadır. Futbolun böylesine sevilen, ilgi duyulan bir spor dalı olmasında en büyük etkenlerden birisi büyük sahalarda, stadyumlarda oynanması, binlerce kişiye seyir olanağı vermesindedir. Futbolun bu işlevini egemen güçler alabildiğine kullanmış, yüzbinlik, ikiyüzbinlik stadyumlar onların ucuz reklam alanları olmuş ve daha da önemlisi milyonlarca kişiyi futbolla kontrol altına alabilmişlerdir. Portekiz' de faşist diktatör Salazar'ın **«Futbol olmasaydı ülkeyi yönetemezdim»** demesi egemen güçlerin futbolu, dahası sporu ne için kullandıklarını açıkça ortaya koymuştur.

DÜNYA FUTBOL KUPASI — ARJANTİN 78

Dünya Futbol Kupası'nın 11. sine Arjantin ev sahipliği yapmaktadır. Kupaya 14 eleme grubunun birincisi Macaristan, Fransa, İtalya, Polonya, Tunus, Meksika, Avusturya, İspanya, İsveç, Brezilya, Hollanda, İran, Peru, İskoçya, 1974 Kupasının şampiyonu olarak F. Almanya ve ev sahibi olarak da Arjantin katılmaktadır. Kupa maçları Arjantin'in Buenos Aires şehrinde River Plata ve Velez stadlarında ve Mar Del Plate, Cordoba, Rosario ve Mendoza şehirlerinde yapılacak.

Arjantin binlerce sporcuyu, gazeteciyi ve turisti ağırlayacak bir ay boyunca. Dünya Futbol Kupası bu yüzden büyük bir organizasyonu gerektirmekte ve ev sahipliği yapan ülkeye milyarlarca liraya malolmaktadır. Arjantin ev sahipliği yaptığı bu Dünya Kupası için yaklaşık 700 milyon dolar harcama yapmıştır. Maç biletleri ve televizyon yayınından elde edeceği toplam gelir ise sadece 7,5 milyon dolardır. Aradaki milyonlarca dolarlık fark emekçi halkın sırtından ödenmektedir. Sömürü kat kat arttırılmaktadır. Halkın daha iyi yaşam koşulları için harcanması gereken paralar faşist diktatörlüğün reklamı olarak harcanmaktadır. Bu da faşist cuntanın Arjantin halkına verdiği değeri, faşizmin insana verdiği değeri gözler önüne sermektedir.

Maçların yapılacağı şehirler faşist cunta tarafından adeta birer kışla haline getirilmiştir. Güvenlik komitesi, İskoçya Federasyonu'na yaptığı yazılı uyarıda, **«İskoç seyircilerinin taşkınlık yapmamalarını aksi takdirde onları vurmaktan çekinmeyeceklerini»** söylemektedir. Arjantin'deki yabancı gazeteciler, foto - muhabirleri Arjantin cuntasının durumuyla, halkın yaşam koşullarıyla ilgilendiklerinde otomatik silahlı subaylar tarafından engellenmektedirler.

ARJANTİN'DE BUGÜNKÜ SİYASAL DURUM

Faşist cuntanın, bunalımlarla dolu İsabel Peron iktidarını bir darbeyle devirip iktidarı ele geçirmesinin üzerinden iki yıl geçmiştir. Bu iki yıl boyunca zaten çok kötü olan yaşam koşulları daha da kötüleşmiş işçi sınıfının, ilerici güçlerin üzerindeki baskılar görülmemiş boyutlara ulaşmıştır Kanlı askeri cunta Arjantin'i derin bir ekonomik ve sosyal krizin içine sürüklemiştir. **5 binden fazla ilerici - yurtseverin akibeti bilinmemektedir. 25 binden fazla siyasal tutuklu hapislerde, zindanlardadır.** Faşist çetelerce kaçırılıp öldürülenlerin sayısı her geçen gün artmaktadır. Bu faşist çeteler ordunun bir kesimi tarafından örgütlenmektedir. Bu kesimin başını, Şili tipi faşizm özleminde olan, Deniz Kuvvetleri Komutanı Massera çekmektedir. Massera, Amerikan tekelleri ve Carter tarafından da desteklenmektedir.

KUPAYA KATILMAK DAYANIŞMA GÖREVİDİR

«Bu koşullar altında, kupaya katılmak, ilericilerin, demokratların bir dayanışma görevidir. Ülkemize kupa nedeniyle gelenler, sendikaların yöneticileriyle, dini liderlerle, siyasal partilerin temsilcileriyle ilişki kurmalıdırlar. Ülkemize kupa nedeniyle gelenler, kaçırılanlarla, akibeti bilinmeyenlerle özel olarak ilgilenmelidirler. Böylece ülkemizde gelişen demokrasi savaşımına değerli katkılarda bulunacaklardır.» (4 Haziran 1978, Politika)

Arjantin Komünist Partisi üyesi ve gazeteci **Julian Luna** böyle diyor. Böylelikle, Arjantin halkı ve gençliğiyle dayanışmanın yönünü ve biçimlerini belirliyor.

HAYDİ ARJANTİN HALKIYLA DAYANIŞMAYA

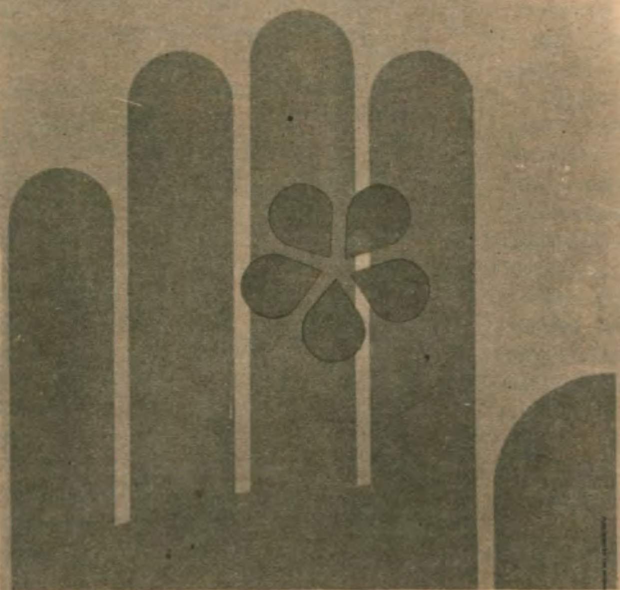
Dünyanın birçok yerinde gençlik, Dünya Kupası nedeniyle Arjantin halkıyla dayanışma eylemleri örgütlemektedir. Dünya gençliği Arjantin gençliğiyle dayanışmasını kupa süresince daha da yükseltmektedir. Faşist cunta protesto edilmektedir. Türkiye ilerici gençliği de kupa süresince meydanlarda, sokaklarda, kahvehanelerde Arjantin halkıyla dayanışma ve faşist cuntayı protesto eylemlerini dünya gençliğiyle birlikte yükseltmelidir. Arjantin'in bugünkü durumunu, futbolun ne için kulanılmak istendiğini, neye alet edildiğini okulda, sokakta, toplantılarda tartışmalı, anlatmalıdır. Yapacağınız bu ajitasyon ve propaganda çalışmaları aynı zamanda futbolun ülkemizde de hangi amaçlar doğrultusunda kullanıldına yönelik olmalıdır.

Dünya Kupası'nı Arjantin halkıyla dayanışmaya çevirmek için ileri!.

15 HAZİRAN ARJANTİN HALKI VE GENÇLİĞİYLE DAYANIŞMA GÜNÜDÜR!

15 Haziran, Uluslararası Öğrenciler Birliği tarafından Arjantin Halkı ve Öğrencileriyle Uluslararası Dayanışma Günü ilân edilmiştir. 11. Dünya Futbol Kupası'nın Arjantin'de yapılmasından dolayı bu günün önemi daha da artmaktadır. Askeri cunta bir darbeyle iktidarı ele aldığından bu yana geçen iki yıl gibi kısa bir zamanda Arjantin'de faşist çeteler yüzlerce kişiyi kaçırıp öldürmüştür. 5 binden fazla kişinin akibeti bilinmemekte, 25 binden fazla siyasi tutuklu bulunmaktadır.

15 Haziran Dayanışma Günü, faşist cuntaya karşı savaşım veren Arjantin halkı ve öğrencilerinin savaşımlarına güç katacaktır. Türkiye ilerici gençliği 15 Haziran'da faşist cuntaya karşı demokrasi ve ilerleme için savaşan Arjantin halkı, gençliği ve öğrencilerinin yanındadır.

DÜNYA FUTBOL KUPASI

F.İ.F.A.'nın 1920'de Antwerp'te yaptığı kongresinde ünlü Fransız hukukçusu, Başkan Jules Rimet Dünya Futbol Kupası düzenlenmesini önerdi. Bu öneri 1928 yılında Amsterdam'da yapılan kongrede kabul edildi ve ilk dünya kupası 1930 yılında, Olimpiyat Futbol Şampiyonu olan Uruguay'da yapıldı 1942'de yapılması gereken 4. Dünya Kupası, 2. dünya savaşı nedeniyle yapılamadı.

Dünya kupası finallerine 16 ülke katılıyor. Bunlardan, bir önceki kupanın şampiyonu ve ev sahipliği yapan ülke eleme gruplarına katılmadan finallere katılıyor. Diğer ülkeler, 14 eleme grubunda lig usulü yapılan maçlar sonunda grup birincisi olanlardır.

Bugüne dek yapılan 10 Dünya Kupasının düzenlendiği ülke ve kupayı kazanan ülkeler şunlardır.

- **1930'da Uruguay'da — Uruguay**
- **1934'de İtalya'da — İtalya**
- **1938'de Fransa'da — İtalya**
- **1950'de Brezilya'da — Uruguay**
- **1954'de İsviçre'de — F. Almanya**
- **1958'de İsveç'te — Brezilya**
- **1962'de Şili'de — Brezilya**
- **1966'da İngiltere'de — İngiltere**
- **1970'de Meksika'da — Brezilya**
- **1974'de F. Almanya'da — F. Almanya**